

KOMMUNISTI

v. 1925

15 p. Joulukuuta

No 12.

Tallinnan kapinan vuosipäivänä.

Vuosi on kulunut siitä, kun Viron vallankumouksellisen proletariaatin etujoukko nosti uljaasti kapinalipun, kävi rohkeaan hyökkäykseen lyödäkseen maahan Viron valkoisen kapitalistiraadon.

Se isku ei vielä täysin sattunut. Henkihoreissaan olleen valkoisen vallan onnistui isku väistää, onnistui toistaiseksi pidentämään kurjan olonsa, mutta — vain toistaiseksi.

Tappioon päättynyt etujoukon hyökkäys koitui raskaaksi Viron sankarilliselle proletariaatille. Satoja teloitettuja. Satoja heitettyinä tyrmien kidutuskammioihin...

Viron proletariaatin taistelu elämänsä ja vapautuksensa puolesta ei kuitenkaan ole laannut. Se jatkuu, jatkuu porvariston hurjista vainoista huolimatta, pelottomasti. Tappion jälkeen kootaan rivit, tiivistetään, lujitetaan ne. Tappio opettaa taistelun ja — voiton taitoa.

Voiton taitoa! Niin sitä, juuri sitä meidän kaikkien vallankumouksellisten on opittava. Opittava sitä omista ja toisten kokemuksista. Jokaisen taistelun kokemus on meille kallis, se on verellä ostettua kokemusta.

Joulukuun 1 päivän kapina Virossa antaa meille lähteen kapinakysymyksen käsittelylle. — Tässä ei ole tarkoitus tyhjentävästi sitä käsitellä (ei ole käsillä riittävästi siihen tarvittavaa aineistoa), mutta eräiltä oleellisimmilta puolilta on sitä syytä huomioida.

Tilanteen arvioimiseksi ennen kapinaa, on käytettävissä erinäisiä virolaisten toverien antamia tietoja.

Niistä voimme vetää johtopäätöksen, että tilanne oli kehkeytymässä avoimeen taisteluun.

Maassa vallitsi taloudellinen kriisi — se oli romahduksellinen. Suurin osa tehtaista oli pysähdyksissä, ne jotka olivat käynnissä, niissä työskenneltiin mitättömällä voimalla. Tehtaissa, joissa oli ollut 10,000 työlläistä ja siitä yli, oli 200 — 300. Syksyn tullen kohosi työttömäin luku 20,000. Joukottain tekivät liikeyritykset vararikkoja. Työväen asema oli perin kurja. Samallinen vararikkoinen tila maaseudallakin. Talonpoikaistiloja joutui tuhansia vasaaran alle veroista ja veloista. Kriisistä kärsivät kovasti myös pikkuporvarilliset väestöpiirit. Niiden tyytymättömyys hallituskomentoon oli ilmeinen.

Taloudellinen pula johti valtiolliseen pulaan. Hallitsevat ryhmät rähjäisivät keskenään. Vaikea hallituspula oli jatkuvana. Valtaherrojen keskuudessa paljastui törkeitä kavalluksia ja lahjusten ottoja. Yleinen käsitys oli, että tasavalta ei voi kestää. Puhuttiin yleisesti, että on saatava uusi hallitusvalta.

Työväenluokka eli ahdistuksen ja vainon, mitä häikäilemättömimmän terrorin alaisena. Työväen kaikki julkiset järjestöt oli hajoitettu. Kaikki julkinen toiminta estetty. Samaan aikaan suuri kommunistijuttu 149 työlläistä vastaan. Petoamisen julmat tuomiot siinä. Tov. Tompin telotus. Työväen aktiivisissa joukoissa taisteluhaluja ja kumouksellinen henki yleensä työväessä. Kommunistisella puolueella oli joh-

tajan asema ammatillisissa ym. järjestöissä, ennen niiden hajoitusta. Kunnallisvaaleissa v. 1923 kommunisteilla eri puolilla maata tuntuva menestystä. M.m. Tallinnassa kolmannes kaikista äänistä. Puolueella oli vaikutus köyhään ja keskivarakkaaseen talonpoikaistoon, osaksi opiskelemaan nuorisoon sekä armeijaan. Puolueella armeijassa järjestö. Upseereissa myötätuntoisia. Poliisijoukoista laskettiin olevan kolmas osa työvälle myötätuntoisia, kolmas osa lahtareita ja loput puolueetomia.

Tällaisen kuvan tilanteesta saa, kun sitä annettujen tietojen mukaan arvioi. — Kun tilanne on tällainen niin kommunistisen puolueen velvollisuus on valmistautua taisteluun.

Sellaisen johtopäätöksen puolue tekikin, ja kevästä alkaen ryhtyi tarmokkaaseen agitatioon porvarillisen hallituksen kukistamisen välttämättömyyden ja työläis-talonpoikaisen hallitusvallan pystyttämisen puolesta. Puolue valmistautui myös teknillisesti kapinaan.

Kapinaan noususta ja kulusta seuraavia huomioita:

Kapinan teknillinen valmistelu oli erinomaista siinä mielessä, että se pidettiin viime minuttiin saakka salassa. Se on ehdoton välttämättömyys **ylläkölle**, mikä oli nyt kyseessä.

Kapinalliset laskivat, että kun he valtaavat tukikohdat käsiinsä ja pitävät ne, niin näiden ensi menestysten jälkeen tempautuvat työväenjoukot ja sotaväen joukko-osastot mukaan.

Hyökkäyksen suorittivat iskujoukot. Niihin valittu rohkeimmat, päättävimmät. Hyökkääjiä 250—300 miestä.

Hyökkäysesineiksi joihin iskut suunnattiin oli valittu: pääesikunta, hallitustalo, rautatieasema, kadettikoulu, poliisiasema, lennätinasema, tankkidivisio, ilmailudivisio y. m. Ne olivat oikein ja määrätietoisesti valittu. Niissä oli hallitusvallan johto-hermopaikat. Niiden käsiin

saaminen ja pitäminen olisi ratkaisevasti vaikuttanut hyökkäyksen edelleen kehittämistä. Niiden paikkojen menetys olisi hallitukselle merkinnyt tukiasemain ja keskitettyjen johtopaikkojen vakavata menetystä.

Hyökkäys suoritettiin tarmokkaasti. Ajaksi valittu klo 5,15 ap. Joissakin kohdin oli menestystä. Mutta sellaista ensiluokkaisen tärkeää paikkaa kuin pääesikunta ei saatu vallattua. Hyökkäys kadettikoululle epäonnistui myös. Kadeteista sai hallituksen joukot huomattavan voiman lisän. Muissakin kohdin epäonnistumista. Ilmailudivision valtaus onnistui hyvin.

Teknillisiin ja taktillisiin virheisiin suorituksessa ei ole tässä syytä yksityiskohtaisesti puuttua. Viittaamme siinä erään asiantuntijan osoituksiin. Voimat hajoitettiin liiaksi. Olisi ollut parempi olla lähettämättä muutamia toisarvoisiin paikkoihin joukkueita ja keskittää voimat tärkeimpiin. Eräissä kohdin olisi pitänyt rakentaa barrikaadeja. Kohtalokasta oli myös se, ettei saatu vankilasta ulos tovereita (jotka suunnitelmassa oli laskettu reserviksi) Johdossa oli heikkoutta myös. Joukkueitten johtajat olivat kyllä sotilaskouluutuksen saanutta väkeä. Mutta ne olivat tottumattomat **katutaisteluun** ja kaupungin valtauksen taitoon. Nämä hänestä vaikuttavimmat virheet.

Aloite-itsenäisyyden puutetta oli alijohtajissa havaittavissa. Johtamisen taktiikka taisteluissa kaupungin sisässä edellyttää juuri aloiteitsenäisyyttä (initiatiiviä). Muutamalla sanalla tässä taistelun johtamisesta.

Senjälkeen, kun hyökkäysjoukoille on annettu yleinen tehtävä ja päämäärä, sekä kullekin taisteluryhmälle sen erikoistehtävä, on kaikkien ryhmien suoritettava tarmolla tehtävänsä ja pyrittävä yhteiseen päämäärään. Kaupunkitaistelun luonteen vuoksi ei johto voi taistelun

ensivaiheessa puuttua sen yksityiskohtaiseen kulkuun. Sen tehtävänä on oikein osoittaa hyökkäysobjektit. Yhteys eri taisteluryhmien ja johdon välillä on vaikea. Menestys ja keskitetty johto kyllä vaatii kaikki keinot käytettäväksi yhteyden pitoa varten.

Kun ensimmäiset asemat on vallattu ja hyökkäysryhmät lujittuvat, on yhteys johtoon ja naapuryhmiin, jos ei sitä kaiken aikaa ole ollut, heti otettava. Nyt on johdon tehtävänä, riippuen tilanteesta jatkaa pysähtymättä hyökkäysliikettä; keskittää ja yhtenäistyttää eri taisteluryhmien tehtävät.

Kaikissa taisteluvaiheissa tulee jokaisen ryhmän päällikön ja jokaisen miehen omata alote-itsenäisyys. Sillä ymmärretään, että jos annettua tehtävää ei kyetä suorittamaan niinkuin käsky oli (tilanne muuttunut), niin missään tapauksessa ei saa jäädä toimeettomaksi, vaan on itsenäisesti, yleisen tehtävän ja päämäärän rajoissa, horjumatta pyrittävä yleiseen päämäärään.

Vielä on mainittava, mitä ratkaisevimpana tekijänä se, että sotilasjoukkoja ei saatu liikkeelle. Ei osattu oikealla tapaa vetää niitä mukaan. Jos niitä olisi hyökkäystä varten hyvin valmistettu, niin niiden käyttö olisi ollut mahdollinen, sen osoittavat eräät tosiseikat.

Maaseudulla ei myöskään ollut esiintymistä. Konspiraatiiviset seikat estivät valmistusta. Jos Tallinna olisi pysynyt käsissä, niin maaseutu olisi heti noussut.

Herää kysymys, oliko hyökkäysaika oikein valittu. Nähtävästi laskettiin, että hyökkäys kun alkaa 5 aikaan aamulla (vihollinen nukkuu) ja vallataan tukiasemat, niin työläiset, jotka 7 aikaan kokoontuvat tehtaisiin tai muuten lähtevät ulos, niin ne päävoimana lähtevät liikkeelle. Mutta nyt kumminkin kävi niin, että työläiset eivät ehtineetkään mukaan, kun hyökkäys muuttui puolustukseksi ja kapinallisten oli yli-

voiman edessä peräännyttävä valloitetuista asemistaan.—Ja—„Puolustus on aseellisen kapinan kuolema“, sanoo Marx.

Mistä on haettava syy tappioon?

Tov. Anvelt väittää. Nyt jällestin katsoen on selvää, että voitto oli mahdollinen. Että se meni käsistä, johtuu yksinomaan toimeenpanossa tapahtuneista virheistä. Se on virolaisten tovereitten valtayan enemmistön mielipide.

Tov. Angaretis, liettualainen, kirjoituksessaan Viron kapinasta, väittää, että virolaiset toverit arvioivat virheellisesti tilannetta. Että „Viron joulukuun kapinan arvion keskeisenä asiana on pidettävä valtiollisia kysymyksiä. Ja jos virolaiset toverit eivät aseta joulukuun kapinan arvioimisen pääkohdaksi poliittisia virheitä (Leninin kolmen ehdon valossa), niin täytyy sanoa että Viron K. P. on yhäkin kapinan kysymyksessä blanquillaisella eikä marxilaisella kannalla“.

Eräs kapinaan osallistunut virolainen toveri lausuu: ei ole blanquismia kun yrityksen järjestää puolue, jolla on työväen enemmistön kannatus. Jos arvioi voimat väärin on se virhe, mutta ei vielä blanquismia. Toinen sanoo: Problemi on siinä kuinka voisi yllättää vihollisen ja samalla antaa työväelle tieto. Reservi ei saisi myöhästyä.

Kuten sanottu oli objektiivisesti vallankumouksellinen tilanne ja puolueen horjumaton velvollisuus oli silloin taisteluun valmistuminen, mutta puuttui sitä mitä Lenin sanoo, pitää olla massojen „raivoa“. Puolue ei poliittisessa valmistuksessa työntänyt toimintaa esille, joka tuossa tilanteessa olisi kypsynyt ja nostanut massat raivoon.

Tov. Rästas kirjoituksessaan tapahtumain johdosta sanoo: „Aseeton mielenosoitus ratkaisevien tapahtumien kypsymisen edellä olevien päivien aikana ei olisi voinut antaa suotuisia tuloksia. Porvaristolle ei ole vaikeata perusteellisesti murs-

kata mlelenosotusta ja halvaannuttaa siten pitkäksi aikaa proletariaatin toiminta. Valtiollisen lakon toimeenpano oli vielä vaikeampaa, kun ei ollut pääedellystä: toimessa olevia liikkeitä“.

Ei ole asetettava kysymystä joukkojen kutumisesta erikoisesti katu-mielenosotuksiin vaan poliittisten loosunkien esiintyönöstä, jatkuvista toiminnoista erilaisilla metodeilla vallankumouksellisten joukkojen „nostamiseksi“.

Käsittääksemme näitä eri katsantokantoja oikeassa valossa, on syytä lyhyesti konstateerata blanquillainen ja marxilainen katsomus kapinan taidosta.

Blanqui (lue: Blanki)¹⁾ oli sitä mieltä, että vallan ottaminen työväen käsiin voi tapahtua vain sillä ehdolla, että on olemassa voimakas salaliitto-järjestö, joka suorittaa vallankumouksen ja sitten antaa vallan työväen valitseman hallituksen käsiin. Itse vallankumouksen suorittamiseen eivät laajat joukot ota osaa, ne astuvat näyttämölle vasta sitten kun aseellinen salaliittojärjestö on suorittanut vallankumouksen. Blanquillaiset eivät ymmärtäneet vallankumouksellisen tilanteen eikä poliittisen puolueen merkitystä. Heidän käsityksensä mukaan vallankumouksen tekeminen riippui siitä, oliko jo ehditty luoda riittävän voimakas salaliittojärjestö. Lyhyesti sanoen: vallankumous blanquillaisen käsitystavan mukaan ei ole joukkoliikettä, vaan puhtaasti sotilaallinen yritys.

Oikea kommunistinen käsitys todellisuuden ilmenee Leninin teoksissa. Lenin syyskuussa 1917 kirjoittaa: „Onnistuakseen täytyy kapinan nojautua ei salaliittoon eikä puolueeseen, vaan johtavaan luokkaan. Tämä ensiksi. Kapinan täytyy nojautua kansan vallankumoukselliseen nousuun. Tämä toiseksi. Kapinan täytyy

nojautua sellaiseen murroskohtaan kasvavan vallankumouksen historiassa, jolloin kansan etujoukkojen aktiivisuus on korkeimmillaan, jolloin horjuvaisuus vihollisen ja heikkojen ja puolinaisten epäroiminen vallankumouksen ystävien riveissä on suurin. Tämä kolmanneksi. Marxilaisuus eroaa blanquillaisuudesta juuri näillä kolmella ehdolla kapinakysymyksen asettamisessa.

Mutta jos nämä edellytykset ovat, niin kieltäytyminen suhtautumasta kapinaan taitona merkitsee marxilaisuudesta luopumista ja vallankumouksen kaventamista“. Näin Lenin.

Tässä perusehdot kapinan oikein ymmärtämisessä. Puolueen johtava osuus on myös oikein ymmärrettävä. Sillä toiselta puolen vallankumouksellinen joukkoliike itsessään on vaistoperäistä, usein tiedotonta. Ilman lujaa ja tietoista johtoa, joka ohjaa joukkojen vallankumouksellista energiaa määrättyyn yhtenäiseen päämäärään, se on hajanaista, sokeaa ja on sillä vähän voiton mahdollisuuksia. Sellainen johto on toteutettavissa vain vallankumouksellisimman luokan poliittisen puolueen kautta.

Puolue ei tee kapinaa, sen tekevät vallankumoukselliset joukot puolueen johdolla. Puolue valitsee sopivimman hetken kapinan suorittamiseen se järjestää kapinan, vie joukot avoimeen taisteluun. Tämä on mahdollista vain sillä ehdolla, että puolue nauttii laajojen joukkojen luottamusta, että se kykenee oikein arvioimaan tilannetta ja että se kykenee ottamaan kapinan taidon kannalta, että se osaa johtaa joukkoja kapinan taidon vaatimusten mukaan.

Tilanteen oikea arviointi on mitä ratkaisevinta. Siitä riippuu taistelusuunnitelma, tehtävä ja päämäärä kullakin ajankohdalla, minkä puolue asettaa. Ei ole koskaan kahta samanlaista tilannetta joita kaavallisesti voidaan toisiinsa verrata. Kokeuksia sellaisinaan ei voida siirtää toisaalta toisaalle. Suoranaista neuvoa, miten kussakin eri tilanteessa

¹⁾ Auguste Blanqui—ranskalainen vallankumouksellinen sosialisti, monien salaliittojen ja kapinain järjestäjä, eli 1805—1881.

on toimittava ei ennakolta voida antaa, sillä tilanne on aina uusi, se on eri maissa erilainen ja aina muuttuu.

Mutta kokemukseen perustuva opetus, tosiasiat, historialliset tapaukset muodostavat teorian, joka on avaimena tilanteen ymmärtämiseen ja arvioon kaikissa olosuhteissa. Tästä on se hyöty, mikä varoittaa toistamasta tavallisimpia, turmiollisimpia ennen tehtyjä virheitä.

Lopetamme Leninin lausumaan: tappion kärsineet armeijat oppivat hyvin. — Sen Venäjän vallankumousliikkeen historia osoittaa jääväämättömästi oikeaksi.

Työskennelkäämme voitokkaan Lokakuun vallankumouksen innoittamina, jotta kaikissa maissa vallankumousarmeijat oppisivat voitokkaan kapinan taidon.

Toivo Antikainen.

1/XII—25.

Tilastoa Leningradin puolueyöstä ja työntekijöistä.

Joulukuun alkupäivinä koolla olleessa W.K.P:n Leningradin läänin järjestön konferenssissa teki tov. Jevdokimov selostuksen W.K.P:n läänin komitean toiminnasta. Otamme selostuksesta seuraavia yleistoimintaa ja tilannetta valaisevia numeroita.

Heinäkuussa 1925 oli Leningradin teollisuuslaitoksissa toimivien työläisten lukumäärä 9,54% kaikkien Neuvostoliiton alueella toimivien teollisuuslaitosten työläisten lukumäärästä. V:nä 1913 oli vastaava luku 10,7%. Eroavaisuus on pieni ja osoittaa että Leningrad teollisuus-työläisten lukumäärän puolesta on lähellä sodan edellä ollutta tasoaan. Ylimmän Kansantalouselvoston alaisissa laitoksissa työskenteli lokakuun 1 p:nä 1924 Leningradissa ja läänissä 136 000 ja lokakuun 1 p:nä 1925—187,000 työläistä. Jos viime mainittuun lukumäärään lisätään muiden laitosten työväestö kuten rautatieläiset, kunnallistalouden palveluksessa olevat ym niin työläisten lukumäärä kohoaa 370—380 tuhanteen.

Läänin ja kaupungin alueella toimivien teollisuuslaitosten tuotannon arvo v. 1923—24 laskettiin 249 miljoonaksi sodan edelliseksi kultarup-

laksi. V:n 1924—25 tuotanto laskettiin 459 miljoonaksi kultaruplaksi. Vuoden kuluessa siten oli tuotannon arvo noussut 84,5%. Koko Neuvostoliiton alueella lasketaan teollisuustuotannon saman ajan kuluessa kohonneen noin 60%.

Työpalkat vuoteen 1923—24 verraten kohosivat 26% ja työtehousuus 38%.

Työttömiksi merkattujen työläisten lukumäärä tuotannollisessa työssä olevien lukumäärään verraten oli kertomusvuoden alussa 16,7% ja lopussa 14,8%.

Budgetti vuonna 1923—24 oli kaupungin ja läänin tarpeisiin käytetty 80 miljoonaa tshervontsiruplaa. Vuoden 1924—25 budgetti nousi 97 miljoonaan ruplaan.

Toiminnan merkitystä terveydenhoidon alalla osoittavat kuolevaisuus-tilastot.

Ennen sotaa kuoli kaupungissa tuhatta henkilöä kohden vuosittain keskimäärin 21,8%. Vuosina 1923—24—25 ei vastaava luku ole noussut yli 17,9 ja kertomusvuoden viimeisellä neljänneksellä pysähtyi se lukuun 15,9.

V. 1920 oli Leningradin väestö 740,000. Lokakuun alussa 1925 oli

väestö 1.363,000. Vuoden 1913 asukasmäärään verraten on jälkimäinen luku vain 64%, mutta tässä yhteydessä on muistettava että nykyisen väestön valtava enemmistö on proletariaattiin kuuluvaa, samoin suurelta osalta järjestynyttä; ammattihiittoihin kuului 593,000 jäsentä

Maatalouden aloilla on viime vuosien kadosta huolimatta tapahtunut suurta edistymistä. Vuoteen 1916 verraten on viljelysalue 103%, hevosten lukumäärä 118, sarvikarjan 143 ja sikojen lukumäärä 168%. Maanviljelyksen aloilla on huomattavissa uusaikaistumista. Niinpä vuoroviljelystä (mnogopolje) lokakuun kumouksen edellä harjoitti Leningradin läänin talonpojista vain 23,7%, mutta 1925 33,8%. Kaupunkia lähinnä olevissa kunnissa, kuten yleensä Leningradin ujestissa, on 60,2% talonpoikaistalouksista siirtynyt vuoroviljelykseen. Maataloustuotteita on talonpoikaisto edelliseen vuoteen verraten myönyt 58% enemmän. Teollisuustuotteiden kysyntä on ollut 40% suurempi ja maatalousvälineitä on talonpoikaisto ostanut 26% enemmän kuin edellisenä vuonna.

Osuuskauppatoimintaa edustaa etupäässä L. S. P. O. Sen kauppavaihto vuonna 1923 — 24 nousi 54 miljoonaan, mutta 1924—25 — 132 miljoonaan ruplaan. Teollisuuskooperatiivien vaihto edellisen vuoden yhdeksänä kuukautena nousi 20 miljoonaan, mutta vastaavana aikana 1925 jo 50 miljoonaan ruplaan. Yleisinä tavaravaihdon välittäjinä on osuuskauppojen ja valtion kauppaelimien vaihto vuoden ajalla kohonnut 89 prosentilla, mutta yksityiskauppojen osuus yleisessä tavaravaihdossa vähentynyt 17 prosentilla.

Maataloudellinen osuustoiminta on enemmän takapajulla. Hyvään alkuun on kuitenkin jo päästy. Tammikuun 1 p:nä 1925 maataloudellisiin osuuskuntiin kuului 14% talonpoikastalouksista, kuutta kuukautta myöhemmin 22%. Luotto-osuuskun-

tiin kuului marraskuun alussa 1924 talonpoikaistalouksista vain 8%, mutta syyskuun alussa 1925 20%. Luotto-osuuskuntain antamat lainat 1924 nousivat 197,000 ruplaan, jota vastoin 1925—1,495,000 ruplaan.

Joukkotoiminnan aloilla on ensinnäkin huomattava ammatilliset järjestöt. Kertomuskauden ajalla niiden jäsenmäärä kohosi sadalla tuhannella. Liittojen aktiiviset henkilöt laskettiin v:n 1922 tammikuun 1 p:nä 40,000 ja heinäkuun 1 p:nä 62,000 henkilöksi. Työpaikkakomiteain uusintavaaleissa uudistettiin 83% komiteoista. Metallityöläisten liitossa vaihtui mm 60% työpaikkakomiteain puheenjohtajista. Komiteain valintaa notettiin osaa vilkkaasti itse joukkojen taholta.

Ammatillisten järjestöjen ohella on toinen tärkeä kommunismin koulu Kommunistinen Nuorisoliitto. Leningradin läänin nuorisojärjestöissä oli tammikuun 1 p:nä 1925 72,000, mutta lokakuun 1 p:nä 108,000 jäsentä. Niistä 63% työväestöä, 24% talonpoikaistoa ja 13% muita. W. K. P:n jäseniä Nuorisoliitossa on 20—22%. Poliittiseen opiskeluun kaupungissa ottaa osaa 80 ja maaseudulla 75%.

Pioneerijärjestöissä oli vuoden alussa 55,000 ja lokakuun alussa 80,000 jäsentä. Pioneeritoimintaa on ehkäissyt varojen puute. Työ kuitenkin on syventynyt. Pioneerijärjestöissä vuoden alussa oli nuorisoliittolaisia vain 2%, mutta loka-kuussa 10%. Ohjaajien lukumäärästä oli ensiksi mainittuna aikana puolueen jäseniä 31%, mutta loka-kuussa 57%. Maaseudulla, erikseen mainiten, oli puolueen jäseniä ohjaajina tammikuussa 14%, lokakuussa 24%.

Kaupungissa toimi naisdelegaatteja v:na 1924 — 7,724, seuraavana vuonna 14,250. Niiden kokouksiin ovat osaa ottaneet kaikki työlaitoksissa toimivat työläisnaiset. Toimintaa ulotetaan nykyään myös kotitalouksissa toimivien naisten

keskuuteen. Aikaisemmin asetettuja delegaateista on puolueeseen liittynyt lähimain 30%. Aktiiviseen toimintaan on työläisnaisista saatu 28% ja opiskelemaan ryhtynyt 32%.

Maaseudulla valittiin viimeisen vallinnan aikana delegaatteja 13,100 eli 2,5 kertaa enemmän kuin toimi ennen vaaleja. Talonpoikaisnaisien aktiivisuuden kohoamista osoittaa myös se että neuvostojen jäsenistä aikaisemmin oli naisia vain 1,3% mutta nykyään 13,8%.

Komiteoissa ja kyläneuvostoissa työskentelee 1,672 ja kuntain toimeenpanevissa komiteoissa 718 talonpoikaisnaisista. Kansanoikeuden jäseniksi viime vaalien aikana valittiin talonpoikaisnaisia 2,261 eli 20% yleisestä oikeuksien jäsenmäärästä.

Moprassa on jäseniä 482,000, Smytskayhdistyksessä 400,000, ilmailun kannattajain yhdistyksessä 185,000, Lukutaidottomuuden poistamisyhdistyksessä 102,000 ja patronaattiyhdistyksissä 172,000 jäsentä. Työväestön n. s. vapaisiin yhdistyksiin kuuluu siten enemmän kuin 1,300,000 ihmistä. Yhdistysten toiminta voimistuu yhä. Esim. Smytskayhdistyksen budgetti, joka viime vuonna päättyi 250,000 ruplaan, on tänä vuonna miljoona ruplaa.

Leningradin neuvostossa tapahtui viime vaalien tuloksena muutoksia sikäli, että kun edellisessä kokoonpanossa oli puolueettomia 14%, on nykyisessä 34%. Työpenkin ääressä toimivia oli edellisessä 9%, nykyisessä 36%. Naisedustajia oli edellisessä 18%, nykyisessä 25%. Ei ainoastaan itse neuvoston uudistuminen osota suurten joukkojen kiinnittymistä neuvostotoimintaan. Neuvoston yhteydessä toimivissa sektioissa ja komiteoissa toimi edellisessä kokoonpanossa 1,200 henkilöä. Nykyään toimii neuvoston sekä rajonineuvostojen sektioissa ja komiteoissa 3,500 henkilöä. Jos ottaa huomioon terveydenhoidon, työolojen korjaamisen, huliganisuuden vastustamisen

aloilla toimivat ja sen kautta neuvostojen komiteoihin sitoutuvat, niin havaitsemme kaupungissa olevan neuvostollisessa toiminnassa noin 20,000 henkilöä.

Samantapaista neuvostotoimintaan kiinnittymistä tapahtuu myös maaseudulla. Sektsioita ja komiteoita muodostuu myös kyläneuvostojen ja kuntain toimeenpanevain komiteain yhteyteen. Jo nykyään työskentelee näissä lähes 16.000 talonpoikaa.

Kuntain toimeenpanevien komiteain jäsenistä on 76,3% talonpoikaista. Niistä hevosettomia talonpoikia 27,7%, maaseudun palkkatyöväestöä 8,2%. W. K. P:n Leningradin järjestössä lokakuun 1 p:nä 1924 oli jäseniä ja kandidaatteja yhteensä 60,000. Lokakuun 1 p:nä 1925 oli vastaava luku 92,000 ja marraskuun 20 p:nä 96,000. Yhteiskunnalliselta asemaltaan puolueen jäsenistöstä on 74,8% työläisiä, 11,3% talonpoikia, palveluskuntaan y. m. kuuluvia 13,9%. Enemmän kuin puolet eli 55,5% puolueen jäsenistä toimi työpenkin ääressä. (Todennäköisesti tämä luku nyt lähennee 60 prosenttia). Järjestön prolettaarinen kokoonpano heijastuu myös sen orgaaneissa. Läänin komitean jäsenistöstä on 80% ja rajonikomiteain jäsenistöstä 70% työläisiä. Kollektiivien organisaattoreista on 80 ja työhuone (tsehov) samoin kuin svenojen organisaattoreista 100% työläisiä. Agitaattoreista propagandisteista ja naisjärjestäjistä on 90% työläisiä. Puolueaktiiviin kuuluu 9,947 henkilöä, joista 80% työläisiä.

Puolueen ujestijärjestöissä joulukuussa 1924 oli 6,839 jäsentä, lokakuussa 1925 oli 9,083. Kylien jatsheikoissa jäsenistä oli talonpoikia 51%, työläisiä 31, ja palveluskuntaan kuuluvia 18. Lokakuun 1 p:nä puolueen kyläjatsheikkain jäsenmäärä oli 2,243.

Puoluevalistustyön alaisina oli kertomuskaudella 227,000 henkilöä, joista 70% puolueettomia. Mainitusta opiskelijamäärästä 24% opis-

keli vain osan aikaa, 29% merkittiin kaikista edistyneimmiksi ja 47% tyydyttäväiksi. Agitatsioni- ja propaganda-verkon muodostaa noin 3,500 aktiivista toveria, joista lehtoreita ja propagandisteja 1,625. Näistä 3½ tuhannesta on vain pieni osa, joiden voi sanoa olevan täysin kykeneviä tehtäväänsä. Vakavinta huomiota sen takia kiinnitetään puo-

luevalistajain tason kohottamiseen. Muodostetaan seminaareja lehtorien valmistamista varten, kurssveja agitaattoreille, organisaattoreille, j. n. e.

Sanomalehtien kirjeenvaihtajistoon kuului vuoden 1925 alussa 4.500 henkilöä. Lokakuun alkaessa oli kirjeenvaihtajia lähimain 10,000 henkilöä.

— u.

Dekabristien kapinan satavuotispäivä.

Joulukuun 26 p:nä täyttyi sata vuotta n. s. dekabristien (joulukuunmiesten) kapinayrityksestä.

Dekabristeihin kuului ryhmä aatelista, upseeristoa, joka ei ollut tyytyväistä oleviin oloihin. Jo aikaisemmin oli muodostunut salainen «Sojus Spasenija», jonka poliittisena tarkoituksena oli perustuslaillisen monarkian aikaan saaminen. Myöhemmin tämän liiton nimi muutettiin «Sojus Blagodenstvijkaksi», hyväntekeväisyys liitoksi, jonka säännöissä tuskin oli mitään poliittista. Kun liiton toiminta siitä huolimatta oli kiellettyä, ilmoitettiin se v 1821 lakanneeksi. Salaista toimintaa upseeriston keskuudessa kuitenkin jatkui. Pohjoisessa puuhaili Pietarin ja etelässä Toisen armeijan upseerien keskuudessa muodostunut ryhmä.

Pohjoisen ryhmän keskuudessa ilmeni yhtenäisimpänä pyrkimys perustuslailliseen monarkiaan, maaorjuuden poistamiseen y. m. uudistuksiin, jotka kuitenkin eivät olleet tarkoitettuja poistamaan tilanomistajain valtaasemaa.

Etelässä ilmeni kumouksellisempia harrastuksia. Täällä oli liikkeen sieluna eversti Pestel, dekabristien huomattavin mies. Hänen suunnitelmansa mukaan oli saatava demokraattinen järjestelmä, kumousta tuli seurata jatkuvan kumouksellisen diktatuurin ja henkilöllistä vapautta yleensä tuli rajoittaa valtiovallan kautta.

Sekä pohjoisessa että etelässä toimineet liittoutuneet uskoivat hallitusjärjestelmän muuttavansa sotilaskumouksella, ylempään upseeristoryhmän johdossa ollessa. Suurista joukoista he olivat kaukana.

Sopivan hetken katsoi Pietarin ryhmä aikeensa toteuttamiselle tulleen hallitus-

vaihdoksen tapahtuessa. Mutta yritys ei onnistunut. Heikkoutta ja hajaannusta ilmeni toiminnan betkellä. Diktaattoriksi ennakoita määrätty Trubetskoi ei kelpannut mihinkään. Kapina kukistettiin alkuunsa. Samoin kävi etelässä. Yhdessä rykmentissä aikaan saatu aseellinen yritys tuli likvideeratuksi. Vangitsemiset ja vangittujen kidutukset paljastivat koko liiton. Vallan ja hallitusjärjestelmän muuttamisyrittästä ei Nikolai I koplakuntineen antanut anteeksi edes aatelisille. Toista sataa dekabristia tuomittiin sakkotöihin tai karkoitettiin ja viisi huomattavinta osanottajaa: Pestel, Rylejev, Muravjev-Apostol, Bestuzev-Rjumin sekä Kahovskij hirtettiin.

Dekabristien yrityksen ilmoittivat itsevaltiuden kannattajat seikkailijain ja väärä ihanteita ulkomailta saaneiden upseerien edesvastuuttomaksi yritykseksi. Todellisuudessa sillä kuitenkin oli taloudellinen pohjansa. Aatelisto on vaikeassa asemassa, sen tulot yleensä ovat supistuneet enemmän kuin puolella, kirjoitti eräs ylhäinen olojen tuntija dekabristien kapinan aikana ulkomailta olevalle veljelleen.

Tulojansa aatelisto koetti korjata talonpoikaista kiristämällä ja seurauksena oli talonpoikaislevottomuuksia jo silloin. Miten talonpoikaiskysymys vaati huomiota osoittaa se, että ei kulunut täyttä vuotta dekabristien kapinasta kun Nikolai I asetti ensimmäisen salaisen komitean sitti käsittelemään ja Speranski laati ehdotelman maaorjuuden lakkauttamiseksi.

Tilanne epäilemättä näytti monelle että ainoa selviämiskeino siitä on koko vallinneen järjestelmän, myös maaorjuuden poistaminen. Epäilemättä tämä ajatus oli Pestelillä, jonka suunnitelmat syntyivät silloisen agraaripulan pahimpina vuosina.

— u.

Työväen ammatillista maailmanliittoa kohden.

Tärkeimpiä kansainvälisten voima-suhteiden kehityksessä esiintyneitä kysymyksiä on kysymys työväen ammatillisessa liikkeessä toimivan luokkavoiman yhdistämisestä yhdeksi eheäksi rintamaksi kapitalismia vastaan.

Tällä alalla on viime aikoina saavutettu tuloksia, joita kansainvälinen proletariaatti on voinut mielihyvin todeta, sillä ne osoittavat Länsi-Euroopan työväenliikkeessä tapahtuvaa luokkataistelurintaman voimistumista ja selkenemistä. Mutta ennenkuin on työväenliikettä hajottavasta sosialidemokraattisesta luokkasovinnon politiikasta päästy tähän asteeseen, on tarvittu paljon kokemusten opetusta, pettymyksiä ja tappioita ja näiden jälkeen rehellistä asioiden ja itsensä tutkistelua. Tällainen kehitysilmio on tapahtunut Englannin proletariaatin keskuudessa. Mutta maissa, joissa vanha sosialidemokratian piintyneisyys on aivan taikauskon tavoin sokaisut proletariaatin selvän arvostelukyvyn, kuten on Saksassa, ovat tulokset, proletariaatin saamista ankarista opetuksista huolimatta, olleet toistaiseksi verraten vähäiset ammatillisen liikkeen elvyttämisen alalla.

Aivan erikoisessa asemassa ovat olleet Venäjän ammatilliset liitot. Syntyneinä ankan vainon alaisuudessa ja vallankumouksellisessa taistelussa on niille luokkataistelulinjat olleet aina hyvin selvä. Niiden kokemus on todistanut yhteistöiminnan arvon ja siksi, oli niiden ammatillisenkin liikkeen ensimmäisiä pyrkimyksiä kansainvälisen ammatillisen liikkeen yhtenäisyys. Kun Venäjän ammattiliitot sodan jälkeen olivat ensimmäisessä edustajakokouksessaan luoneet itselleen keskusneuvostonsa, antoivat he sillä myöskin määräyksen kääntyä muiden maiden ammatillisten liittojen puoleen ja ehdottaa kansainvälisen ammattiyhdistyskonferenssin koolle kutsumista. Yleisvenäläinen Ammattiliittojen Keskusneuvosto täyttikin tehtävänsä aivan ensi töikseen. Mutta vastauksia ei kuulunut. Länsi-Euroopan ammattiliitot puuhasivat muissa aska-

reissa. Venäläiset toverit esittivät toisen ja kolmannen kehoituksen. Heitä ei vielääkään huomattu. Kun he vuoteen 1920 asti olivat sekä radion että kirjevaihdon välityksellä jatkaneet yrityksiään, niissä onnistumatta, oli heillä kyllin selvänä, että tulos ei olisi sen parempi, vaikka he 10 vuotta sillä keinoin yrittäisivät.

Mutta kun he vuonna 1920 rupesivat puuhaamaan uutta kansainvälistä ammatillista järjestöä, joka seuraavana vuonna pidetyssä perustavassa kokouksessa sai nimekseen Punainen Ammatillinen Internationaale eli lyhyesti Profintern, niin jopa huomattiin Venäjän ammatilliset liitot ja silloin alkoi ennenkuulumaton parjaaminen. Mutta mitä enemmän Profinterniä parjattiin, sitä enemmän se sai kannattajia. Länsi-Euroopan työläisryhmät, jotka olivat suuttuneet johtajiensa yhteisrintamapuuhiihin porvariston kanssa, liittyivät nyt Profinternin ympärille.

Kansainväisessä ammattiyhdistysliikkeessä tapahtunut hajaannus oli siis historiallisesti välttämätön.

Hajanaisuuden tuottamat vaarat.

Mutta samoihin aikoihin alkoi kapitalismi tointua sotaa seuranneesta heikkoudestaan ja ryhtyä puolustajasta hyökkääjäksi. Samalla se alkoi myöskin entisen kilpailunsa maailmanmarkkinoista, kiristäen työläisten elintasoa ja oikeuksia. Komintern ja Profintern näkivät vaaran, näkivät, että jollei kansainvälinen proletariaatti nyt voi koota voimiaan yhteiseen rintamaan, niin sitä uhkaa painuminen entisajan orjien asemaan. Ne kutsuivat heti koko maailman työväestön yhteisrintamaan pääoman hyökkäystä vastaan. Kysymyksessä oli ensi tilassa vanhojen oikeuksien ja saavutusten turvaaminen, toisessa uusien saavutusten hankkiminen. Mutta sosialidemokraatit sanoivat, että pääoman hyökkäys oli vain tilapäinen ja kehoittivat työväestöä luottamaan vaan porvariston hyväntahtoisuuteen. Kansainliiton työtoimistoon, parlamenttisaavutuksiin j. n. e.

Tällaiseen itsepetokseen ei vallankumouksellinen proletariaatti voinut yhtyä, rupesi kaikella tarmollaan toteuttamaan yhteisrintamaa. Kominternin ja Profinternin kautta se esitti kehoituksensa kaikkien maiden työläisille. Profintern osoitti III kongressissaan hyväksymässään julistuksessa, että porvariston hyökkäyksen torjumiseksi on välttämätöntä luoda yhtenäinen ammattiliittojen internatsionaale. Yhteyden aikaansaamiseksi päätti kongressi ryhtyä edustajiensa kautta neuvotteluihin Amsterdamin Internatsionaalin ja Englannin ammattiliittojen kanssa. Myöskin eri liittojen oli toimitettava vointinsa mukaan ammattillisen liikkeen yhtenäisyyden toteuttamiseksi.

Itse asiassa oli yhteisrintama jo ennen tätäkin ottanut muutamia tärkeitä askeleita. Amsterdamiin kuuluvat työläiset halusivat rientää venäläisiä tovereita vastaan. Niinpä päätti kansainvälisen kuljetustyöntekijäin liiton Berliinin konferenssi ottaa venäläisen liiton joukkoonsa. Ja Amsterdamin Internatsionaalin Wienin konferenssissa kesäkuussa v. 1924 saivat vasemmistoainekset aikaan päätöksen, ettei eri liittoja kielletä ottamasta Venäjän liittoja riveihinsä. Tällöin valittiin myös vasemmistoainesten johtaja Purcell Internatsionaalin puheenjohtajaksi.

Yhteisrintama alkaa.

Profinternin III kongressi kehoitti siis Neuvostoliitonkin ammattiliittoja rupeamaan kosketuksiin Englannin ammattiliittojen kanssa yhteisen taistelun aikaansaamiseksi näiden kanssa ammattillisen yhtenäisyyden puolesta. Kehoitusta noudatettiin. Englannin ammattiliittojen kehoituksesta saapui Neuvostoliiton ammattiliittojen lähetystö syyskuussa vuonna 1924 Hullissa pidettyyn Englannin liittojen kongressiin.

Neuvostoliiton edustajisto sai erinomaisen innostuneen vastaanoton, mutta kongressin vasemmiston esittämä päätöslauselma kongressin koollekutsumisesta kansainvälisen yhtenäisyyden järjestämiseksi hyljättiin.

Tov. Tomski sanoi tässä kongressissa: „Tuskinpa kukaan voi yhtenäisyydenkään nimessä vaatia Venäjän työläisiltä, että he luopuisivat niistä aatteista, joiden puolesta he ovat kullek ja vertaan vuodattaneet. Me emme voi niistä luopua. Mutta siitä huolimatta on kaikilla työläisillä yhteisiä etuja. Siksi pä yhdistykäämme puolustamaan näitä etuja, tehkäämme työtä ja taistelkaamme yhdessä.. kenenkään yhtenäisyyttä koskevaan keskusteluun osaa ottaneista ei pitäisi puhua, ettei voi tunnustaa Profinterniä, joka yhdistää 10 miljoonaa jäsentä. Emme aseta mitään ehtoja, vaan asetamme ammattiyhdistysliikkeen yhtenäisyyden arvokkaisuuden tunnetta korkeammalle ja luomme yhdistävän ammattiliittojen internatsionaalin kaikkia työläisiä varten».

Ammattiyhdistysliikkeen yhtenäisyyssasia jätettiin Hullin kongressissa kuitenkin vielä karille, s. o.—Amsterdamin Internatsionaalin hoidettavaksi.

Mutta asia kulki siitä huolimatta eteenpäin. Hullin kongressi uskalsi jo lähettää lähetystön VI:een Neuvostoliiton ammattiliittojen kongressiin. Tämä oli tulosrikas päätös. Te kaikki tunnette tänne lähetetyn lähetystön toiminnan. Se kulki laajalti ympäri Neuvostoliittoa, tutki sen asiat perinpohjin ja julkaisi kotiin palattuaan laajan selostuksen, joka aivan kuin yhdellä repäisyllä poisti sen valheen verhon, jota porvarit ja sosialidemokraatit vuosikausia olivat Länsi-Europan työläisten silmille kutoneet.

Ammattiliittojen VI:ssa kongressissa lausui lähetystön *puheenjohtaja Purcell: «Suuren työn olette te tehneet, toverit. Te, neuvototasavaltojen johtajat, te, Venäjän ammattiyhdistysliikkeen työntekijät, tämän työn olette te tehneet maailman proletariaatin menestykseksi. On vaikea luetella kaikkea mitä te olette tehneet. Olisipa meillä kylliksi voimia saadaksemme vielä nähdä saman Isossa - Britanniassa!»

Yhtenäisyyskysymyksestä sanoi Purcell, että heidän palava halunsa oli kulkea Venäjän ammattiliittojen kanssa saman kansainvälisen lipun alla, muodostaa

todellinen, eikä vain muodollinen, yhtenäisyys ja ilman mitään ennakkoehtoja.

Muutaman päivän päästä sai kongressi kuulla ilahduttavan uutisen, että Yleisvenäläinen Ammattiliittojen Keskusneuvosto ja Englannin työväen lähetystö olivat tehneet periaatteellisen päätöksen englantilais-venäläisen yhtenäisyyskomitean muodostamisesta. Tietysti oli selvää, että englantilaisen lähetystön tekemän sopimuksen piti saada vielä Englannin ammattiliittojen Pääneuvoston vahvistus. Tämän päätöksen johdosta sanoi Profinternin pääsihteeri tov. Losowski, että sillä tulee olemaan tavaton merkitys yhtenäisyysasian kehitykselle. Miksi? Siksi, että Neuvostoliiton ammattiliitot ovat Profinternin perusta ja Englannin ammattiliitot Amsterdamin Internationaalien perusta. Se merkitsee uuden aikakauden alkua, todellisen järjestöllisen yhtenäisyyden luomisen lähtökohtaa.

Edustajakokous antoi Yleisvenäl. Ammattil. Keskusneuvostolle valtuudet Englannin liittojen Pääneuvoston kanssa neuvoteltuaan muodostaa yhdessä sen kanssa englantilais-venäläisen komitean, jonka tehtävänä oli sopia kummankin maan ammattiliittojen toimenpiteistä taistelussa ammattiliittojen kansainvälisen yhtenäisyyden saavuttamiseksi.

Amsterdamilaiden hyökkäys yhtenäisyysasiaa vastaan.

On itsestään selvää, että Amsterdamin Internationaalien johtajat joutuivat aivan raivoihinsa tällaisen työväen yhtenäisyysasian menestyksen johdosta. Tuli uusi parjausryöppy Neuvostoliiton ammattiliittoja vastaan, vieläpä Englannin ammattiliittojen lähetystökin — vaikka sen puheenjohtaja olikin itse Amsterdamin Internationaalien puheenjohtaja — tuli osalliseksi samoista solvauksista Englannissa käyttivät Työvänpuolueen oikeistojohdajat hyväkseen porvarillisten lehtien (m. m. «Manchester Guardianin») palstoja koettaessaan kaikin tavoin todistella, että työläislähetystön kanta ei muka ilmaisekaan proletariaatin ajatusta ja että lähe-

tystö saa Englannissa hajaannuksen aikaan saarnaamalla yhteistoimintaa Moskovan kanssa. Englannin ammattiliittojen käymän yhteisrintamakamppailun päävastustajina olivat kuitenkin Saksan ammattiliittojen johtajat ja sos-dem. puolueen äänenkannattaja «Vorwärts». Näiden johtajain vaikutuksesta kääntyi Saksan yleisen ammattiliittojen yhtymän hallinto eri maiden liittojen puoleen kirjelmällä, jossa se selosteli sitä vaaraa, mikä Amsterdamia uhkaa Englannin ja Neuvostoliiton ammattiliittojen välisten neuvottelujen taholta. Samanlaisen päätöksen tekivät myös Sveitsin ammattiliittojen päämiehet, jotka uhkasivat ihan Amsterdamin Internationaaleista eroamisella, jos se yhtyy Moskovan kantaan ammatillisen yhteisrintaman muodostamisessa. Skandinaaviassa kiiruhtivat reformistiset johtajat kutsumaan koolle yleisskandinaavilaisen konferenssin, jossa he yrittivät saada aikaan päätöksen ammatillisen liikkeen yhtenäisyyden palauttamisen välttämättömyydestä Amsterdamiin liittymisen tietä. Mutta Skandinaavian konferenssin päätös sai osakseen ankaraa vastustusta Suomessa ja Norjassa, joiden maiden ammattiyhdistysväki on ystävällisellä kannalla Profinterniä kohtaan. Englannin oikeistolaisjohtajat koettivat saada ammattiliittojen Pääneuvoston asettumaan vihamieliselle kannalle sen omaa Venäjällä käynnystä lähetystöä kohtaan. Vaativatpa Hollannin sosialidemokraatit seläistakin, että Englannin ammattiliitot on riistettävä niiden vanha oikeus valita Amsterdamin Internationaalien puheenjohtaja, jollei niillä ole asettaa toisenlaisia miehiä, kuin on Purcell. Mutta Amsterdamin Internationaalien sihteeri Oudegeest, vaikka onkin koko yhtymän oikeistolaisimpia miehiä, katsoi parhaaksi ryhtyä tuollaista harkitsematonta esitystä vastustamaan, sillä hänestä oli liian uhkarohkeata ruveta suuttamaan liittoja, jotka olivat koko Amsterdamin rahallinen perusta. Mutta sen sijaan yllyttivät Amsterdamin herrat eri maiden reformistisia pikkupomoja jatkamaan likaista parjaustyötä Englannin ammattiliittoja vastaan. (Eikä se ollutkaan niille vastenmielistä).

Brüsselin manööveri.

Yksi näitä Englannin ammattiyhdistysliikettä vastaan tähdättyjä kiertoliikkeitä oli Amsterdamin ja II:n Internationaalien toimeenpaneuvien komiteoiden yhteinen istunto Brüsselissä tammikuussa v. 1925. Yritettiin II:n Internationaalien „Suurmiesten“ arvovallalla vaikuttaa ensin Englannin Työväenpuolueeseen ja sen kautta sekä muiden maiden amsterdamilaisien avulla sitten Englannin ammattiliittojen lähetystöön. Ensiksi pantiin käyntiin imperialistisessa maailmansodassa kokeiltu II:n Internationaalien puhokanuuna Vandervelde. Tämä ampui „sivustasta“, oman poliittisen yhtymänsä taholta työväen ammatillista liikettä, mutta niin varomattomin laukauksin, että hän paljasti koko hyökkäyksen. Ilman vertauksia puhuen tämä merkitsee että hän ilmasi amsterdamilaisien johtajain todellisen kannan, nimittäin sen, etteivät he missään nimessä halua ammatillisen työväenliikkeen yhtenäisyyttä. Hän lausui: „Ensi toimekseen he (Venäjän ammatillisesti järjestyneet työläiset) yrittivät liittää Internationaalensa Amsterdamin Internationaaleen, mutta kärsivät täydellisen tappion. Tällä hetkellä he, heitettyään kiväärin toiselle olalle ja petyttyään Amsterdamin Internationaalien hajoittamismahdollisuuksissa, koettavat pujottautua viimeainutun riveihin ja istuttaa sinnekin hajaannuksen idut“. Mutta pääsy sinne on kielletty vallankumouksellisilta liitoilta, todistaa Vandervelde leimaamalla ammatilliseen yhdistämissyrkimykset bolshevistiseksi manööveriksi, jota on varottava.

Vanderveld itse teki manööverin mutta se oli liian karkea hänen omien hengenheimolaistensaakin mielestä. Se vaati hienoa diplomaattista siloittelua. Sen otti suorittaakseen ranskalainen reformistinen ammattiyhdistysjohtaja Jouhaux, ja hän tekikin sen hyvin liukkaasti ja mairitellen. Hän sanoi, että he eivät katso olevansa kyllin päteviä puhumaan tästä asiasta, joka kuuluu Englannin ammattiliittojen neuvostolle. Yhteisrintamapuhista hän sanoi, että he ovat muka aina katsoneet välttämättömäksi työväen yhte-

näisyyden ja että he kyllä neuvottelevat Venäjän ammattiliittojen kanssa, mutta kieltäytyvät kaikista neuvottelusta Punaisen Ammattiyhdistys-Internationaalien kanssa ja vaativat Venäjän ammattiliittoitakin, että ne Amsterdamiin tullessaan jättävät bolshevismien kynnyksien taakse. Ja edelleen, sanasta sanaan: „Me emme puolestamme koskaan suostu uudelleenrakentamaan yhtenäisyyttä, jollemme saa edeltäkäsintietää niitä ehtoja, joiden vallitessa se voi tapahtua.“—Kas siinä sitä ollaan! Ovat aina tunnustaneet työväestön yhtenäisyyden välttämättömyyden eivätkä milloinkaan „suostu sitä toteuttamaan“.

Mutta Amsterdamin oikeistolaisjohtajien suureksi suunnittelema hyökkäys raukesi tyhjiin, kun „syntipukit“, Venäjällä käyneen lähetystön edustajat, eivät voineet Kanaalissa vallinneen myrskyn vuoksi saapua kokoukseen. Mitään päätöstä ei tässä Venäjän kysymyksessä tehty, vaan lykättiin Englannin ammattiyhdistyslähetyksen asia helmikuun alussa kokoontuvan Amsterdamin Internationaalien Pääneuvoston harkittavaksi. Ammatilliseen yhtenäisyysasiaan oli jäädytettävä pisteseen, koska Amsterdamin edustajat esittivät kiinteänä kantanaan, että yhtenäisyyskysymystä voidaan käsitellä ainoastaan heidän viimeisessä kongressissaan Wienissä tekemiensä päätösten pohjalla. (Venäjän ammattiliitot voivat pyytää pääsyä Amsterdamin Internationaaleen, mutta ainoastaan sillä perusteella, että he hyväksyvät sen säännöt ja kaikki sen tekemät päätökset). Yleisvenäläinen ammattiliittojen Keskusneuvosto ei kuitenkaan voinut sallia hyvän asian joutuvan tuollaisen kohtalon alaiseksi. Se esitti, että olisi pidettävä edes valmisteleva neuvottelu yhtenäisyysasian vastaisen järjestelyn edistämiseksi. Englannissa tehtiin samaan aikaan tarmokasta työtä. Lähetystön jäsenet selostivat kokemustensa pohjalla Venäjän asioita, ja myöskin heidän julkaisemansa kirja saavutti tavattoman mielenkiinnon. Pääneuvosto päätti yksimielisesti esittää Amsterdamin Internationaalien neuvoston istunnolle samanlaisen ehdotuksen, kuin oli se, jonka venäläiset toverit olivat tehneet

valmistavan konferenssin koollekutsumisesta ja ammatillisen liikkeen kansainvälisen yhtenäisyyden rakentamisesta.

Amsterdamilainen „patenttijarru“.

Neuvoston helmikuun istunnossa keskittyikin taistelun painopiste yhtenäisyyskysymykseen. Englantilaiset toverit ajoivat innokkaasti asiaa. Heidän oli helppo torjua Amsterdamin Internationaalien sihteerin räikeä hyökkäys Venäjän liittoja vastaan. Mutta joukkokurin tuntevina Amsterdamin Internationaalien jäseninä he eivät katsoneet voivansa vaatia Wienin kongressin päätöksen, jota he aikoinaan olivat olleet itse äänestämässä, rikkomista. Tämän vuoksi he ehdottivat sitä hartaammin vain neuvottelevan kokouksen koolle kutsumista. Esiintyi jyrkkä vastakkaisuus. Englantilaiset toverit yhdessä Fimmenin kanssa jäivät vähemmistöön. Enemmistö hyväksyi hollantilaisen Steenhuisin esittämän päätöslauselman. Koska Amsterdamin Internationaale juuri äskettäin toisti tämän saman päätöksen, on syytä ottaa se tähän kokonaisuudessaan.

Ammattiliittojen Kansainvälisen Federatsionin Pääneuvosto on tutustunut Internationaalien ja Venäjän liittojen väliseen kirjeenvaihtoon ja antaa toimistonsa tehtäväksi ilmoittaa Venäjän ammattiliitoille, että Amsterdamin Internationaale on valmis päästämään riveihinsä Venäjän ammattiliitot, jos nämä ilmaisevat haluavansa tätä. Ammattiliittojen Kansainvälinen Federatsioni ilmoittaa edelleen, että se on valmis, jos Venäjän liitot sitä toivovat, järjestämään neuvottelut Amsterdamin, jos Venäjän ammattiliitot vain ilmaisevat haluavansa liittyä Ammattiliittojen Kansainväliseen Federatsiooniin».

Tämä on hyvin kiero päätöslauselma. Se näennäisesti ilmoittaa täyttävänsä Venäjän ja Englannin ammattiliittojen toivomukset, mutta todellisuudessa se ne kieltää. Steenhuisin esitys sisältää, peitetynä mutta silti aivan täydellisenä, Oudegeestin leppymättömän kannan, ettei Venäjän ammattiliittoja oteta Amsterdamiin, ennenkuin ne ovat ilmaisseet täydellisen antautu-

misensa Amsterdamilille. Sattuvan arvostetun Amsterdamilaisen vaatimuksista antoi Edo Fimmen, joka lausui: «Amsterdamin Internationaalien Toimeenpanevan komitean päätös on taka-askel kansainvälisen ammattiyhdistysliikkeen yhtenäisyyttä koskevassa kysymyksessä... Tämä esitys ei ole ainoastaan alentava venäläisiä kohtaan, vaan se vaatii heiltä myös epärehellistä esiintymistä (nimittäin muita Profinterniin kuuluvia liittoja kohtaan—V. S.) Jos me todella tahdomme toteuttaa kaikkien työläisten etujen mukaisen ammattiliikkeen yhtenäisyyden, niin silloin ei Amsterdamin ja Moskovan välisissä keskinäisissä suhteissa saa esiintyä voittajia ja voitettuja. Tämä voidaan toteuttaa vain hyväksymällä englantilaisten esitys ilman mitään ennakkoehtoja koolle kututtavasta konferenssista».

Mutta Amsterdamin herrat halusivat näytellä uutta Versaillesin rosvooruhaa. He unohtivat, etteivät he ole tekemisissä voitettun kapitalistisen Saksan kanssa, vaan voittavan, yhäi voimistuvan proletariaatin maailmanarmeijan kanssa. Ja suotta kiittelivät Englannin konservatiivit Steenhuisin valtioviisautta. Eipä sen onnistunut viedä mukanaan edes kaikkia oman Internationaalien Pääneuvoston jäseniä, koska niistä Purcell, Bromley, Braun, Cook ja Fimmen äänestivät vastaan ja ennen esittämänsä ehdotuksen puolesta. Skandinaaviasta oli joutunut edustajaksi joku Madsen-raukka, joka kieppui heilurina kummankin ryhmän välillä ja—äänesti molempia ehdotuksia!

Yhteistoiminnan lujittuminen ja Scarboroughin kongressi.

Kun amsterdamilaiset reformistit olivat päättävästi sulkeneet yhtyiönsä venäläisiltä työläisiltä alkoi Venäjän ja Englannin ammattiliittojen välillä „entistä lujempi ystävyysuhde. Huhtikuun 6,7 ja 8 päivänä pidettiin taas neuvottelu Lontoossa. Neuvottelijat edustivat 6 miljoonaa SSSR:n ammattiliittojen ja 5 miljoonaa Englannin ammattiliittojen jäsentä. Keskustelun alaisena oli m.m. pääoman hyökkäys sekä poliittisella että taloudellisella alalla

ammattiyhdistystoimitsijoiden vainoamiset, työväen saavutusten riistämiset, työtömyys ja uuden sodan uhka sekä tietysti Neuvostoliiton ja Englannin ammattiliittojen yhä kiinteämpi yhteistyö. Ryhdyttiin toimenpiteisiin, jotta entistä paremmin olisi tutustuttu toistensa oloihin ja toimintatapoihin.

Näin toimien yhteisymmärryksessä jouduttiin sitten syyskuun alussa Scarboroughissa pidettyyn Englannin ammattiyhdistyskongressiin.

Scarboroughin kongressissa tehdyt päätökset parhaiten kuvaavat sitä mullistusta, joka lyhyessä ajassa on tapahtunut Englannin ammattiyhdistysliikkeessä. Siirtomaiden riippumattomuuden tunnustaminen yksin jo merkitsee sodanjulistusta Englannin imperialismia vastaan, ja taistelun julistaminen Davesin suunnitelmaa vastaan on saman askeleen toteuttamista Euroopassa. Tehdaskomiteoiden vallankumouksellistuttaminen taas merkitsee koko ammattiyhdistyksen uudistamista, sen johtamista sokeasta päiväkysymysten kehästä kiertämisestä päämäärästään tietoiseksi liikkeeksi. Yleinen ilmaus kaikesta edellisestä on kongressin suhde ammattiyhdistysliikkeen kansainväliseen yhtenäisyyteen.

Kuten jo on mainittu, synnytti Englannin ja Venäjän ammattiliittojen välinen sopimus suunnattoman tyytymättömyyden koko maailman työväenliikkeen oikeistolaisaineksien joukossa. Niinpä koko työväenliikkeen taantumussivusta odotti henkeään pidättäen, mitä sanoo kongressi. Pääneuvoston linja—sanoivat taantumusmiehet,—oli satunnainen, kaikki vanhat johtajat olivat kiinni työväenhallituksen toimissa, heidän tilalleen oli tullut uusia, kokemattomia johtajia ja ne antautuivat bolshevikin manöövereihin ja menivät väärälle tielle. Nyt ovat vanhat johtajat palanneet takaisin ja kaikki menee vanhalle tolalleen.

Mutta asiat eivät menneetkään heidän toivomustensa mukaan ja samalla porvariston toivomusten mukaan. Amsterdamin oikeistosivun taistelu ammattiyhdistysliikkeen yhtenäisyyttä vastaan oli aukoisut Englannin ammattiyhdistysmiesten silmät ja niinpä Scarboroughin kongressi

erosi Hullin linjasta, joka vielä etsi Amsterdamin kautta yhtenäisyyttä, mutta se ei hyväksynyt aivan kokonaisuudessaan SSSR:n liittojen linjaakaan. Jäätiin vielä Hullin linjan ja meidän linjamme väliin, kuten тов. Losowski sanoo, mutta se oli askel vasemmalle, askel meitä kohten. Kongressin (yksimielisesti!) hyväksymä päätös oli seuraava:

«Kongressi hyväksyy Pääneuvoston osoittamat ponnistelut kansainvälisen yhtenäisyyden saavuttamiseksi ja kehoittaa uutta pääneuvostoa järkähtämättömästi tekemään kaiken, mikä siitä riippuu, kansainvälisen ammattiyhdistysliikkeen yhtenäisyyden saavuttamiseksi muodostamalla kaikki ammattiliitot käsittävä kansainvälinen yhtymä».

Englantilaiset ovat päätöslauselmissaan niukkasanaisia. Tämäkään päätös ei anna täyttä kuvaa asioiden tilasta. Siksi antakaamme kongressissa läsnäolleen тов. Losowskin selostaa sitä lähemmin. Losowski kirjoittaa:

»Miten saada se (yhtenäinen toiminta) aikaan? Siinä kysymys, joka odottaa vastaustaan. Kun oikeistosivun johtaja Kremp kysyi saman asian yhteydessä kongressissa, merkitseekö tämä päätös Amsterdamin Internationaalen ja Profinternin konferenssia, niin kokouksen puheenjohtaja vastasi: „Tämän ratkaisee Pääneuvosto“.

Meille on kysymys siitä, kuinka on muodostettava kaikki mahdollitavat maailmanliitto, selvä asia, me osoitimme jo Profinternin III:ssa kongressissa, miten se pitää tehdä. Mitä mahdollisuuksia meillä on nyt tällä alalla? Amsterdamin Internationaale yhdisti viimeisten tietojen mukaan vuonna 1924 16 ja puoli miljoonaa jäsentä, tällä hetkellä sillä on 12 miljoonaa jäsentä, ja näistäkin 12 miljoonasta yhden kolmanneksen käsittävät Englannin ammattiliitot, jotka ovat oppositiossissa Amsterdamia vastaan. Muiden liittojen joukossa on meillä tärkeä vähemmistö jokaisessa maassa ja sitä paitsi Profinterniin on SSSR:n lisäksi liittynyt koko joukko Euroopan ulkopuolella olevia maita; tänä vuonna meihin liittyi Kiinan ammattiliittojen yhtymä, joka nykyään laskee jäsenmääränsä olevan 600.000. Amsterdamin Internationaalea voidaan vain ehdollisesti

kutsua eurooppalaiseksi internatsionaaleksi, koska osa Europan ammattiliitoista on yhtynyt Profinterniin. Tällaisissa olosuhteissa asettaa kaikki käsittävän internatsionaalen tarve eteemme käytännöllisenä kysymyksenä jo olevien internatsionaalien yhdistämisen ja yhtenäisen maailmanjärjestön muodostamisen. Kuinka se voidaan tehdä?— On kutsuttava koolle kongressi suhteellisuuden pohjalla. Se jolle tulee enemmistö, on johtava, ja vähemmistö on noudattava järjestökuria. Jos sosialidemokraatit saavat enemmistön, niin he johtavat, jos me saamme enemmistön, niin me johdamme. Kummallakin puolella on oleva aatteellisen taistelun vapaus. Kenelle tulee enemmistö, sen saam me sitten nähdä. Minä arvelen, että enemmistö tulee olemaan ammattiyhdistysliikkeen vallankumouksellisella sivustalla. Amsterdamilaiset eivät sen vuoksi tahdo toden teolla ryhtyä puuhaamaan yhteistoimintaa ja he esiintyvät kaikella päättävaisytyydellä eheyttämiskongressia vastaan. Miksi nämä suuret „demokraatit“ eivät suostu tällaiseen demokraattiseen hajaannuksen lopettamistapaan? Sen vuoksi, että he pelkäävät jäävänsä vähemmistöksi koollekutsuttavassa kansainvälisessä kongressissa.

Europan suhteen he vielä tietävät, mikä heitä odottaa, mutta he pelkäävät Aasiaa. SSSR:stä yksin vielä jotenkuten selviäisi, mutta jos ilmestyvät japanilaiset kiinalaiset, egyptiläiset, hindut jne., niin silloin saadaan valtavan suuri imperialistis-vastainen mielenosoitus. Me olemme vakuutettuja, että siirtomaiden työväenliikkeen kaikkein maltillisimmin suhtautuvat aineksetkin tulevat meidän puolellemme imperialisteja vastaan. Miksi? Sen vuoksi, että heille on tarpeen maidensa riippumattomuus, mutta Europan reformistit ovat sitä vastaan. Juuri tämän tähden kaikkein hurjimmatkin Intian ja Jaavan reformistit kuitenkin tulevat esiintymään kanssamme Amsterdamia vastaan, koska heidän II Internatsionaalen ja (Amsterdamin Internatsionaalen) hengenheimolaisensa ovat riippumattomuutta vastaan. Reformistit eivät halua eheyttämiskongressin koollekutsumista, koska he pelkäävät jäävänsä vähemmistöksi ja koska silloin pitäisi lopettaa luokkien väli-

nen veljeily. Me emme pelkää jättää vähemmistöön, ja jos jäämme vähemmistöön, niin me noudatamme omaa linjaamme ja saamme loppujen lopuksi enemmistön. Tämä on lyhyen ajan kysymys, sillä historia työskentelee meidän puolestamme».

Ensimäisenä tuloksena Scarboroughin kongressista oli neuvottelevan englantilais-venäläisen yhtenäisyyskomitean julistaminen Englannin ammattiliittojen virallisesti hyväksymäksi laitokseksi. Kansainvälinen sosialidemokratia ja Amsterdamin Internatsionaalen oikeistojohtajat alkoivat kiivaan hyökkäyksen yhtenäisyyskomitean vahvistamisen johdosta, katsoen sen—ja aivan oikein—aseeksi taistelussa kansainvälisen reformismin politiikkaa vastaan. He rupesivat, kun eivät muuta voineet, väittämään julkeasti, ettei koko komiteaa ollut edes olemassakaan. Mutta olihan se olemassa ja sai puolelleen koko maailman ammattiyhdistysväen myötätunnon, lukuunottamatta paatuneimpia oikeistolaisia. Koko joukko reformistisia liittoja ja yhtymiä päätti tukea englantilais-venäläistä komiteaa jo ennen kuin se oli saanut järjestöllistä muotoaankaan. Koko vuosi 1925 on reformistisissa liitoissa käyty taistelua: komitean puolesta vaiko vastaan. Suurille joukoille, jotka ovat kaivanneet ammattiliikkeen yhtenäisyyttä, on englantilais-venäläinen komitea jo kauan ollut tosiasia, ja joukot lukehtivat sitä kohden. Äskettäin kääntyi englantilais-venäläinen yhtenäisyyskomitea julistuksella kaikkien maiden työläisten puoleen osoittaen ne poliittiset ja taloudelliset syyt, jotka saattavat työväenjoukot rakentamaan kansalliset ja kansainväliset järjestönsä uudestaan. Saksan sosialidemokraattien päääänenkannattaja nimittää julistusta „häpeälliseksi asiakirjaksi“. Miksikä? Luulta vasti siksi, että komitea toteaa siinä poliittisen ja taloudellisen taantumuksen kasvamisen, ilmaisee olevansa Dawesin suunnitelmaa, takuusopimusta ja muita kansainvälisen sosialidemokratian sydämmelle rakkaita imperialistisia sopimuksia vastaan. Imperialistien kauheat sopimukset kansainvälistä työväestöä vastaan eivät ole häpeällisiä asiakirjoja, mutta sellainen on kehoitus yhteiseen taisteluun

hyökkäävää porvaristoa vastaan — siinä nykyisen sosialidemokratian ja Amsterdamin Internationaalien pohjimmainen ajatuskanta!

Ammattiyhdistysliikkeen nopea edistyksiä sai Amsterdamin Internationaalien neuvostonäskettäin harkitsemaan muodostunutta tilannetta. Mutta sen enemmistö, 14 jäsentä, ei ollut viime helmikuusta asti yhtään viisastunut. Steenhuis sai uudistetuksi yhä eteenpäin silloin keksimänsä ammattiyhdistysliikkeen yhtenäisyyden jarrutus päätöksen. Päätöstä vastaan äänesti 7 jäsentä, niiden joukossa Skandinaavian edustaja Jakobsen.

Berliinissä joulukuun 8 ja 9 p:nä pitämässään kokouksessa käsitteli englantilais-venäläinen yhtenäisyyskomitea Amsterdamin kielteistä kantaa ja teki seuraavan päätöksen:

1) englantilais-venäläinen yhtenäisyyskomitea lausuu välittömästi Ammattiliittojen Kansainvälisen Yhtymän Pääneuvoston enemmistön tekemän päätöksen johdosta kieltäytyä ilman ennakkoehtoja koolle kutsuttavasta konferenssista Yleisvenäläisen Ammattiliittojen Keskusneuvoston kanssa;

2) komitea toteaa, että tämä Ammattiliittojen Kansainvälisen Yhtymän päätös ilmaisee pikemminkin sen virallisen näkökannan kuin koko maailman ammattiyhdistysliikkeen laajojen jäsenjoukkojen ajatuksen ja toivomuksen.

3) Yhtenäisyyskomitea katsoo, että ensimmäinen käytännöllinen askel, joka pitää tehdä, on se, että Englannin ammattiliittojen kongressin Pääneuvosto kutsuu koolle tämän konferenssin.

4) Yhtenäisyyskomitea esittää vastajauseensa Venäjän ammattiyhdistysliikkeeseen kohdistuneita alituisia ja perusteettomia hyökkäyksiä vastaan ja sanomalehdistön harjoittamaa englantilais-venäläisen yhtenäisyyskomitean toiminnan, samoin kuin viime mainitun noudattaman ammattiyhdistysliikkeen yhtenäisyyspolitiikan törkeätä vääristelyä vastaan. Tämän tähden komitea katsoo välttämättömäksi ryhtyä vastatoimenpiteisiin tällaisen tosiasioiden vääristelyn torjumiseksi.

Sen lisäksi yhtenäisyyskomitea pitää tarpeellisenä, että kummankin maan ammattiyhdistysliikkeen edustajat säilyttävät edelleenkin täysin tyynen ja arvokkaan kannan vastauksena niihin tunnottomiin hyökkäyksiin, joita on suunnattu heitä ja ammattiyhdistysliikettä vastaan, jonka puolustajia he ovat. Kummankin maan ammattiyhdistysliikkeen edustajien tulee horjumattomasti jatkaa alkamaansa työtä maailman ammattiyhdistysliikkeen yhtenäisyyden nimessä. Komitea päätti, että sen seuraava konferenssi on oleva ensi vuoden alussa.

Muutamien muidenkin maiden ammattijärjestöt, ainakin Norjan ja Suomen, ovat jo ilmoittaneet kannattavansa ja tukevansa yhtenäisyyskomitean toimintaa. Ja kun kerran Englannin ja Neuvostoliiton työläiset ovat löytäneet sovinnon kielen yhteisistä asioistaan puhuessaan, niin miksikäsitä eivät voisi löytää sitten myöskin saksalaiset, ranskalaiset ja yleensä kaikki työläiset! Kyllä se löydetäänkin, ja silloin on meillä mahtava, voittoisa koko maailman punainen ammatillinen internatsionaale.

V. Salo.

«Meidän tulee rakentaa valtiotaloustemme mukautuen keskivarakkaan talonpojan talouteen, jota emme kolmessa vuodessa ole voinut uudelleen rakentaa, ja jota vielä kymmenessäkin vuodessa

emme voi uudelleen rakentaa». — Lenin esitelmässään luontaisverosta puoluejatsheikkain sinteerien kokouksessa Moskovassa v. 1921.

Nousevan proletariaatin diktatuuri ja luhistuvan porvariston diktatuuri.

I.

Parlamenttaarinen demokratia ruumisarkussaan.

Motto: Selostaessaan Marxsin materialistisen katsantokannan syntyä ja sen eroa Hegelin idealistisesta katsantokannasta Fr. Engels kirjassaan Ludvig Fauerbach lausuu: „Se merkitsee, että päätettiin vihdoinkin katsella todellista maailmaa—luontoa ja historiaa—sellaisena, jollaisena se ilmenee jokaiselle, joka lähestyy sitä ilman ennakkohaaveita».

Vorwärts“, laverrellessaan „Uuden rauhankauden“ alkamisesta, julistaa, että Saksan sosialidemokratian kansallisen tehtävänä tulee lähivuosina olemaan tehdä Saksasta demokraattisten maiden henkinen johtaja.

II Internationaalen Marseilles'in kongressissa tänä vuonna ja Saksan sos. dem.:an Heidelbergin puoluekokouksessa sosialiluopiot hyväksyttivät päätöslauseiman, jossa Karl Kautskyn selityksen mukaisesti sosialidemokratia julistaa taistelevansa demokratian puolesta kaikkialla, se on ennen kaikkea, Neuvosto-Venäjällä ja muka Italiassakin. Että Kautsky mainitsee Italian Neuvosto-Venäjän rinnalla on vain silmäin lumeiksi, sillä kuten hänen ja Otto Bauerin väittelystä tässä asiassa ilmenee, on sos. dem.:an johtajilla edelleenkin vain mielessään antaa kannatuksensa Neuvosto - Venäjää vastaan taisteleville vastavallankumouksellisille, menshevikeistä Daneista, Tseretelleistä, Abramovitsheistä ym. alkaen kansainvälisen kapitalismin mustasotnialaiskenraa-

leihin saakka, joiden julkisia liittolaisia edelliset ovat.

Tämä Kautskyn kirjoittama uusi sisunpurkaus Neuvosto-Venäjää vastaan kuuluu sanasta sanaan näin:

„Internationaalen tehtävänä on—tukea taistelua demokraattisen tasavallan puolesta Venäjällä — kuten Italiassakin, tai missä tahansa muussa maassa, joissa sitä ei ole,—tukea sitä tulisella myötätunnolla ja mahdollisuuden mukaan tarmokkaalla toiminnallisella avunannolla“.

Selvästi ja sarvin sanottu! Se ukkorähjä ei enää siekaile, vaan ilmoittaa suoraan ja kursailematta, että sosialidemokratian on tarmokkaalla toiminnallakin autettava demokratiaa keppihevosenaan käyttävien vastavallankumouksellisten taistelua Neuvosto - Venäjää vastaan.

Ja kuvaavaa on että nämä sos. dem.:it julistaessaan pyhän sodan demokratian puolesta eivät Bulgariasta, Unkarista, Suomesta, Viirosta jne valkoisen terrorin maista hiisku mitään. Mutta se ei ole ihme, sillä näiden maiden edustajat olivat Marseilles'in kongressissa tahtoneet saada nimenomaan Neuvosto - Venäjää vastaan vieläkin julkeamman ponnin hyväksytyksi, joten ei voinut tulla kysymykseenkään, että näistä maista, niissä vallitsevasta valkosesta terrorista ja sos. dem.:an lahtareille antamasta kannatuksesta olisi edes näinkään huomautettu.

Viime vuonna ilmestymään alkaessa Saksan sos. dem. kuukausijulkaisussa „Die Gesellschaft“, II Internationaalen aatteelliset johtajat Karl Kautsky ja Hilferding, nuo luhistuvan porvarillisen järjestelmän yhdeksi tehokkaimmaksi ja julkeimmaksi puolustajaksi ja pönkittäjäksi rappeutuneen sosialidemokratian mustan - keltaiset pää - shamaanit

esittivät yhtenä teoriain sekamelskana ne perusväitteet, joilla he „tieteellisesti“ koettavat perustella sosialidemokratian luopumisen vallankumouksellisesta luokkataistelusta ja erittäinkin vallankumouksesta. Näissä kirjoituksissaan Karl Kautsky ja Hilferding nyt teoriassakin, kuten jo aikaisemmin käytännössä olivat tehneet, lopullisesti heittivät kaikki Marxin ja Engelsin opit ja opetukset yli laidan. He selittävät kapitalismin trustiutumisen korkeimmalla asteellaan johtavan luokkavastakohtain vähitellen häviämiseen. Työväenluokan asema yleensä ja erikoisesti suhteessa kapitalisteihin ei pahene, ei kehity yhä sietämättömämmäksi, vaan päinvastoin se paranee, kehittyä siedettäväksi jne. Järjestöjensä (ammattillisten) kautta työväenluokan vaikutus teollisuuskisien johtoon, hallintaan jne. alkaa kasvaa, työväki järjestöedustajiensa kautta pääsee kapitalistien rinnalla osalliseksi niiden tähän asti yksin omistamasta vallasta ja oikeudesta määrätä tuotannon ja jaon, se on yleensä taloudellisen toiminnan yli. Täten syntyy ja kehittyä taloudellisen elämän alalla n. k. teollinen demokratia, ja kun työläiset ovat enemmistönä, niin heidän edustajansa trustien, syndikaattien, pankkiyhtiöiden johtokunnissa vihdoinkin pääsevät myös enemmistöksi ja teollinen demokratia kehittyä porvarillisesta ja puoliporvarillisesta siten asteettain proletaarisiksi demokratiaksi.

Edellisen mukaisesti myös porvarillis-demokratinen valtiokin vähitellen aste asteettain muuttuu proletaaris-demokraattiseksi valtioksi ja lakkaa silloin olemasta riistäjäluokkain valtio, alkaa olla työtätekevään, kansan enemmistön valtio, kadottaen niin entisen erikoisesti valtiollisen luonteenomaisuutensa ja tehtävänsä. Kun luokkavastakohdat näin tasottuvat, yhtyvät, sulautuvat toisiinsa teollisessa demokratiassa — niin samanaikaisesti luokkataistelukin vähitellen lievenee,

vallankumouksellinen luokkataistelu käy kokonaan tarpeettomaksi, puhumattakaan vallankumouksesta, sillä kapitalistien ja työläisten yhteisissä trustien, pankkien ym. johtokunnissa kapitalistitkin ovat pakotetut yhä enemmän luopumaan itsekkäistä luokkapyyteistään ja alkavat harrastaa, suhtautua kaikkiin kysymyksiin yhteisen hyvän kannalta.

Ja kun historian materialismikin on nyt herrojen Hilferdingien ja Kautskyjen tiellä heidän rakentaessaan näitä vastavallankumouksellisia tuulentupiaan, heittävät he senkin ilman muuta syrjään. Heidelbergin puoluekokouksessa Saksan sos. dem.:an porvaristolle kavaltajat ovat nyt loppujen lopuksi tehneet uskonnon ja kirkonkin kanssa veljellisen sovinnon. Uskonto on puolueen sisälläkin, sen jäseniin nähden julistettu jokaisen yksityisasiaksi. Puolueen ovet on avattu kristillis-sosialisteille, Rooman paavista alkaen kaikille mustakaavuille ja niiden uskollisille lampaille seposeljälleen. Ja miksei, jos kerran pankkipohatosta ja trustikuninkaista odotetaan että ne kohtapitäen, vähitellen alkavat unohtaa yksilö- ja luokkaetunsa ja -pyyteensä; niin yhtä hyvällä syyllä voi silloin jo uskoa mustakaavuihin paavia myöten kehittyvän sosialisteja ja sosialistisen yhdenvertaisuuden, vapauden ja veljeyden yhteiskunnan rakentajia, tieteen ja edistyksen tosiharrastajia, se on, voi uskoa perkeleestä tulevan jumalan, kuten alkukristillisistä uskonlahkoista joku (Origenes) on opettanutkin.

Viimeksi on nyt Kautsky I:n Internationaalien ohjeista löytänyt kohdan, jonka tulkiten nykyisen tapansa mukaan aivan väärin, vyöryttää „raskaana“ todistuskappaleena tuomitsemaan Venäjän työväen lokaan vallankumouksen, siinä suoritettua pakkoluovuttajain pakkoluovutuksen, köyhälistön diktatuurin, punasen terrorin ja koko bolshevikiläisen taktiikan I:n (Kommunisti-

sen) Internationaalien periaatteiden vastaiseksi. Mainitussa ohjeiden pykälässä lausutaan nimittäin, että Internationaaleen yhtyvien on noudatettava rehellisyyden, totuuden, veljeyden jne. elämän ohjeita niin omassa keskuudessaan, kuin suhteessa kaikkiin muihin ihmisiin, väriin, kansallisuuteen, uskontoon jne. katsomatta. Ja Kautsky, osottaen, että bolshevikit eivät ole näitä moraaliohjeita noudattaneet suhteessa vastustajiinsa, s. o. työväenluokan vihollisiin, ovat siis rikkoneet mainittua muka Marxin esittämää sääntöä vastaan.

Ensinnäkin, mainittu kohta 1:n Internationaalien säännöistä ei ole Marxin laatima, vaan on toisten esittämä ja kirjoittama, jonka jo osoittaa sen ihanne- (utopisti-) sosialistinen sisältö ja epämääräinen sanonta. Toiseksi Marx eräässä kirjeessään Engelsille on tämän todennut. Ja kolmanneksi suhteessa luokkavihollisiin, vastustajiinsa vallankumouksellinen työväenluokka ja sen esitaistelijat, kommunistit eivät voi suinkaan noudattaa samoja veljeyden moraaliperiaatteita, joita omassa keskuudessaan seuraavat, vaan vasta vallankumouksen jälkeen, kommunistisee n yhteiskuntaan kehittyessä vähitellen kehittyvät yleisiksi. Päinvastainen menettely merkitsi täydellistä kieltäytymistä ei vain vallankumouksesta, vaan kaikesta luokkataistelusta, vieläpä luokkajaon ja luokkaristiriidan kieltämisen. Mutta siihenhän Kautsky nykyään kaikessa tähtääkin.

Nyt tähän pelastusarmeijalais-profeettain Kautskyn ja Hilferdingin pyhään yhteyteen, saarnaamaan teollisen ja valtiollisen yleisdemokratian asteettaista syntymistä, on astunut vielä Itävallan sosialidemokratiankin „suurmies“, Otto Bauer, joten näin onkin nyt pyhä kolminaisuus täydellinen. Ja osottaakseen, että hän ei ole pappia pahempi, tämä ikuinen tuuliviiri oikein teoreettisella perin pohjaisuudella lähtee nyt kumoa-

maan kaiken sen, mitä tähän asti on pidetty marksilaisena sosialisminä todistaakseen maailman kehityksen kulkevan demokratia-aatteen mukaisesti ja sen viitoittamaan suuntaan. Niinpä nyt eletyiltä ajalta me saamme ihmeeksemme Bauerilta kuulla (jota Marx ja Engels tietenkin hämmästyisivät), että sosialistinen aate syntyi viime vuosisadalla „manchesteriläisen (teollisuuden jne.) vapaus- ja anarkia-aatteen“ vastapainoksi. Sosialismi (valtiollisena aatteenä ja liikkeenä) on ollut vain niin kauan oikeutettua ja järkevää, kun tuotannossa, yleensä taloudellisessa elämässä, vallitsi yksilöllinen vapaus, anarkia ym. s. Mutta sikäli, kuin taloudellisen elämän alalla on tapahtunut voimakas trustiutuminen, keskittyminen, yhteiskunnallistuminen, on sen mukaisesti valtiokapitalismi saanut yhä enemmän jalansijaa. Taloudellisen elämän alalla valtiokapitalismi on kehittynyt sen byrokraatisoitumiseen ja siksi ei nyt tällä valtiokapitalismin asteella sosialistinen aate enään sellaisenaan kelpaa. Valtiokapitalismin byrokraattista taloudellisen elämän vallitsemista, kaiken hallitsemista vastaan nousee, on pantava teollisen demokratian aate. Aate synyttää aatteen! Aate aatetta vastaan! Höpsis!

Ja taitavasti Bauer selittää tämän uuden aatteen nousemista. Työväen tyytymättömyys, nähkääs, pakottaa kapitalistit vähin erin hyväksymään ammattijärjestöjen ja työväen osuuskuntain edustajia pääsemään heidän rinnallaan ja kanssaan teollisuuksia johtamaan, määräämään työajasta, palkoista, liikevoiton jaosta, tuotannosta, markkinoiden hankinnasta, pääoman sijoituksista ym. ym.

Edelleen Bauerin mukaan sitten syntyy autonomisia, itseään hallitsevia tuotantoryhmittymiä, joita porvarilliset proletariset teollisuuksien johtokunnat hoitavat ja johtavat — jonkinlaiset kansalliset teollisuusalain liitot. — Valtiovallan tehtäväksi jää täten vähitellen vain näiden eri

teollisuusryhmittymäin välisten ristiriitain sovittelu. Myös muutenkin valtion merkitys ja vaikutusvalta vähitellen pienenee. Valtion tai yhteiskunnan haltuun, sen välittömän valvonnan ja johdon alaiseksi ei yleensä siirretä teollisuuslaitoksia; lähiaikoina korkeintaan voidaan yhteiskunnallistuttaa rautatiet ja vuorikaivokset. Mutta niitäkään ei ole pakkoluovutettava, vaan on ne kohtuullista korvausta vastaan ostettava nykyisiltä omistajiltaan, kapitalisteilta. Suunnitelmalliseen ostoon on sitten yhdistettävä suunnitelmallinen verotus. — Tietysti, sillä kapitalistit luonnollisesti haluavat, että hyvin järjestetty verotussysteemi takaisi heille saatavansa silloinkin kun jonkun voittoa tuottamattomaksi vanhaksi romuksi kehittyneen laitoksensa mielellään myyvät valtiolle, kuten Yhdysvaltain kapitalistit ovat tarjonneet hallitukselleen vanhan langallisen telegraafin, kun langaton telegraafi ja -telefooni alkoi tehdä edellisen tappiota tuottavaksi.

Ja Bauer on hyvin lukenut Marxin ja Engelsin pääteokset. Niistä hän tietää, että valtio on yhteiskunnalliseen talousjärjestelmään nähden päällysrakennus, on „heijastus“ tästä perustuksestaan ja kehityksessään siitä riippuvainen. Ja niin kun taloudellinen perustus kerran demokratisoituu, kuten yllä selitetty, niin „heijastukselle“, se on, valtiolle käy samaan aikaan ja yhtä rintaa perustuksensa kanssa luonnollisestikin samoin. Näin Bauer Marxin historian materialismia nyt ja aivan päin honkia tulkitsee.

Hän unohtaa, että Marx ja Engels nimenomaan osoittivat ja koko siihen astisen historian kululla todistivat, että kukin päällysrakennus yleensä, ja kukin valtio eritoten, muuttuu sen sisällä kehittyvien ja kasvavien tuotantovoimain edelleen-edistymisen jarruksi. Se on, päällysrakennuksena yhteiskunnallinen tuotantjärjestelmä ja valtio muuttuvat kasvavien tuotantovoimien ahtaaksi kuo-

reksi, kahleeksi, jonka sitten yhteiskunnallinen vallankumous on pakotettu räjäyttämään ja räjäyttää rikki. Silloin kuoren sisällä olleet yhteiskunnalliset tuotantovoimat—Engelsin sanoilla: vallankumouksellinen työväenluokkakin—vapautuvat kahleestaan kehittyäkseen sitten vasta vapaina eteenpäin. Marxilla ja historiassa eivät yhteiskunta - taloudellinen perusta ja päällysrakennus suinkaan ole siten sopusointuisesti ja välittömästi yhtärintaa kehittyneet, kuin nyt Bauer selittää. Päällysrakennus ei suinkaan ole perustuksen kehittyessä myös vähitellen sen kanssa sopusoinnussa muuttunut ja venynyt, kuten Bauer selittää, vaan niiden välille on kunakin yhteiskunta - taloudellisenä kehityskautena syntynyt yhä jyrkempi ja jyrkempi ristiriita.

Tämä muistutus ensin ja lisäksi vielä se, että koko Bauerin teoria kapitalistisen talousjärjestelmän perustuksenkin nim. tuotantosuhteiden demokratisoimisesta, on puhdasta lavertelua, Englannin fabiolais-sosialistien, Webbien ym. matkimista, n. k. kilttasosialismia. Mailmansodan aikana Englannissa joidenkin porvarillisten politikoitsijain kannattamana esitetty n. k. Whitley-suunnitelma oli pääpiirteissään myös samaa ja tarkotettu petkuttamaan Englannin työväestöä samalla tavalla kuin liberaalisen puolueen silloiset lupaukset rautateiden ja kaivosten kansallistuttamisestakin. Yhdysvalloissa terästrusti ym. ovat jo monia vuosia harjoittaneet tällaista teollisuuden „demokratisointia“, myymällä osan trustin osakkeista työläisilleen, että nekin tuntisivat olevansa isäntiä trustissa, joka sitä tehokkaammin puristaa niistä viimeisenkin veripisaran liikevoitoksi Morganille, Garrylle ym. trustipohatoille. Nyt ovat Morganit, Garyt ym. saaneet Kautskystä, Hilferdingistä ja Bauerista työläisten petkutuspelilleen teoreettiset apurinsa, jotka oikein sosialismin nimessä puolustavat tätä katalaa

humpuukipeliä. Ja että Kautskyn, Hilferdingin, Bauerin uudet teoriat sopivat hyvin yhteen kotoisten, se on, Saksan ja Itävallan suurkapitalistienkin rohkeimpain pyrkimysten kanssa, se käy selville Saksan fascistiliittojen „hakaristiläisten“ ym. näinä päivinä julkaisemasta suunnitelmasta Saksan uudeksi hallitusmuodoksi. Jokainen teollisuudenala järjestetään erikoiseksi „kiltaksi“, joissa tietysti suurkapitalistit ovat määrävinä! Kaikki teollisuusalan ryhmittymät („kiltat“) muodostavat sitten yhteisesti „Kiltain“ huoneen. Tämä trustiliittojen „parlamentti“ se sitten johtaa ja hallitsee maan koko taloudellista elämää, rahasioita, valtion menoarvion, verot yms. M.m. verot lakataan maksamasta hallitukselle suoraan ja sensijaan ne kantaa kukin työnantaja työläisiltä välittömästi palkoista; työnantaja suorittaa „ne kiltalleen“ ja se valtion hallitukselle; hallitus siten myy tämän veronkannon kiltoille. Parlamentti nykyisessä muodossaan ja tehtävässään lakkaa, se jää jäljelle vaan jonkunlaiseksi neuvonanto-laitokseksi, joka aika ajoittain, lyhyeksi ajaksi kutsutaan koolle, 75 % sen jäsenistä tulee olla sotilashenkilöitä. Presidentti tehdään hallituksesta täysin riippumattomaksi ja hallitus (ministerit) samoin neuvotteluparlamentista. Kirkko ja valtio saatetaan yhteistoimintaan. Kouluissa uskonnon opetus tulee pakolliseksi, opettajista 75 % sotilashenkilöitä. — Siis täydelleen sama kuva teollisuusryhmien itenäistymisestä, valtion suoranaisesta holhouksesta irtaantumisesta jne. kuin Otto Bauerilla, mutta päinvastaisella tuloksella — nim. proletaarisen teollisen demokratian asemesta se vie suurkapitalistiseen teolliseen orjajärjestelmään. Ja todella sellaisen syntymistä nyt Bauerit ja kumpanit edistävät niin sanoin kuin teoin!

Mutta katsokaamme miten Bauer sitten oikein selittää porvarilliselle valtiolle käyvän, sikäli kuin hänen mukaansa teollisuudet jne. demokra-

tisoituvat. Hänen mukaansa parlamenttaaris-demokraattiset tasavalvat vähitellen muuttuvat sikäli funktionärisiksi, (taloustoiminnallisiksi) demokraattisiksi tasavalloiksi. Ja ensi alussa, kuten trustien teollisuusyhtymäin, ryhmäin johtokunnissakin, ovat luokkavoimat demokraattisessa tasavallassakin tasapainossa. Mutta sitten vähitellen kasvaa proletariaatin vaikutus porvariston kustannuksella niin teollisuuksissa, kuin valtiossakin. Talousdemokraattinen, porvarillis-proletaarinen tasavalta muuttuu proletaariseksi talousdemokraattiseksi tasavallaksi. Vallankumous (kapitalistisen yhteiskunnan ja porvarillisen valtion muuttaminen sosialistiseksi yhteiskunnaksi ja proletaaris-demokraattiseksi tasavallaksi) on tapahtunut vähitellen, verettömästi, ilman taistelua, ilman kansalaissotaa.

Eikö olekin jo liikuttavan yksinkertaista ja helppotajuista. Ikävä vain, että se on idyllisikin liian lapsellinen ja utopiaksi ruti-laho joka kohdassaan. Ellei tietäisi, että sen esittäjät toimivat kapitalistisen järjestelmän ja erikoisesti porvarillisen vastavallankumouksen kaikkein kiivaimpina käytyreinä, kaikkein häikäilemättömimpinä pimeyden huuhkajina, että he tarkoituksellisesti tällaista roskaa ja pahempaakin koettavat vyöryttää työväen vallankumouksellisen vapautusliikkeen tielle, niin täytyisi kysyä, ovatko nämä miehet jo eläneet vuosikymmeniä jollakin yksinäisellä saarella, eristettyinä koko nykyisestä maailmasta, taikka ehkä he vain kopioivat jonkun luostarin kätkeistä löytämiään vuosisataisia utopioita!

Todellisuuden maailma antaa aivan päinvastaisen kuvan siitä, mihin niin talouselämässä kuin valtiossakin porvarillisen järjestelmän puitteissa kehitys nyt kulkee. Missä kapitalistisen maailman maassa on viime vuosikymmenenä ollut havaittavissa kummallakaan alalla Kautskyn ja Kumppanien kuvaamaa demokraat-

tisoitumista? Italiassako? Espanjassako? Bulgariassa, Englannissa, Unkarissa, Ranskassa, Saksassa, Yhdysvalloissa, Skandinavian maissa, Suomessa, Sveitsissä, Belgiassa, Japanissa? Missä? Ei missään! Päinvastoin. Kaikkialla parlamentaarinen ja kaikenlainen muikin demokratia on saanut väistyä porvarillisen, alastoman väkivalta-järjestelmän tieltä. Kaikissa n. k. sivistysmaissa, joissa rosvo-porvaristo, joissa suurkapitalismi vallitsee, yhä useammat porvaripuolueet ja yhä laajemmat porvarilliset ryhmät, sekä niiden talutusnuorassa ja lumoissa vielä kulkevat keskikerroksetkin yhä äänekkäämmin ja raivokkammin ilmaisevat perinpohjaisen kyllästyksensä parlamenttarismiin ja demokratiaan. Fascismi ei ole mikään erikoisesti italialainen ja vain hetkellinen ilmiö, vaan se on lähenevää kukistumistaan pelkäävän ja sitä vastaan varustautuvan porvarillisen maailman, tämän imperialistisen rappeutumiskautensa yleinen ja vakinainen ilmiö. Keskikerrokset, pienporvaristo, osa talonpoikaista, suuri osa porvarillista „sivistyneistöä“, virkamiehet, ammattipolitiikoitsijat, upseerit ja kaikenkaltaiset seikkailijat muodostavat vain sen reaalisen voiman, jolla suurporvaristo toteuttaa siirtymisen alastomaan väkivalta-diktatuuriinsa, sillä itse se siihen on sekä liiaksi vähälukuinen että kerrassaan voimaton työväen monimiljoonaisia joukkoja ja järjestöjä vastaan.

Lisäksi luonteenomaista tälle porvarillisen sotilasdiktatuurin toteuttamiselle on, että se siinäkin saa mitä tehokkainta apua myös ja juuri sos. dem:ien puolelta, jotka toiselta puolen peittääkseen työläisjoukkojen silmät lähenevältä taantumukselta, yhä laajemmalle leviävältä fascistidiktatuurilta huutavat suu selällään demokratian olemattomasta edistyksestä tai edistymisen mahdollisuudesta. Mussoliini ja useimmat hänen parhaimmista apureis-

taan ovat entisiä sosialidemokraatteja. Bulgariassa Zankoff sai sekä vallankaappauksessaan että senjälkeen on saanut mitä tehokkainta apua Bulgarian sos. dem. puolueelta ja oikein II:n Internatsionaalen sekä siunauksella että tukemana. Horthy Unkarissa samoin niin valtaan noustessaan kymmenien tuhansien työläisten ja talonpoikain veren kustannuksella kuin nyt vieläkin verisin väkivalloin hallitessaan Unkarin työläisiä ja talonpoikia.

Ranskassa entinen sosialidemokraatti Millerand julkisesti valmistautuu toteuttamaan Mussoliinin ja Zankoffin malliin vallankaappausta, jonka valmistamisessa Ranskan sos. dem:it välillisesti ja useat välittömästi häntä avustavat.

Englannissa porvaristo kuumeen kiireellä järjestää fascistiarmeijaa. Työväenpuolueen Thomasit, Clynesit, Macdonaldit, Hendersonit ym. joko suojelevat näitä valmistustoihinpiteitä tupruttamalla savuseinän niitä verhoamaan, tai avustaen niitä muilla tempuillaan.

Yhdysvalloissa Ku - Klux - Klanit, maailmansodan veteraanien liitto, kansalliskaartit, koululaisten ja ylioppilaiden aseistetut järjestöt, trustien yksityiset poliisiarmeijat ym. itse asiassa jo koko maata hallitsevat ja terrorisoivat ja puuttuu enää, että suurporvaristo yhdistää ne yhtenäiseksi armeijaksi ja antaa niille yhdistävän poliittisen johdon, jonkun Rosevelt'in tapaisen johtajan, ja Yhdysvallat ovat tässä suhteessa muodollisestikin valmis fascistinen valtio. Kuvaavaa on että presidentti Coolidgelle on jo aijottu kongressissa esittää annettavaksi diktaattorin valta.

Saksan fascistis-monarkistiset järjestöt käsittävät jo puolisen miljoonaa asestettua miestä. Ebertit, Nosket, Scheidemannit aikoinaan (1918 ja sen jälkeen) panivat jo alulle ja verrattain vankalle pohjalle Saksan suurporvarillisen taantumuksen eteenpäin marssin ja on vain ajan-

kysymys, milloin Saksan fascistit, Saksan suurporvarilliset monarkistit suorittavat alkamansa työn loppuun. Nykyään jo joka päivä odotetaan niiden alkavan yleisen hyökkäyksensä tehdäkseen Saksasta — Italian tai Bulgarian.

Puolassa ja Itämeren perunavaltioissa ovat sos. dem.:it alun pitäen olleet sotilas-diktatuuriaan toteuttavan porvariston parhaita liittolaisia; parlamentti ja demokratia näissä maissa ollen samanlainen kummankin irvikurja, kuin mitä ne Italiassa ovat.

Suomessa eivät asiat ole yhtään sen paremmin. Suojeluskunta—maan porvariston fascistiarmeija on myös sen tosiasiallinen hallitus ja viime aikoina on taas alkanut julkisestikin kuulua ääniä (esim. Paasikivi), että parlamenttarismi on aikansa elänyt, ja se sekä demokratia—nuo porvariston diktatuurin viikunalehdet lieinee jo aika heittää museoon, tai lahtarikielellä puhuen sorakuoppaan. Ne ovat tehtävänsä suorittaneet ja saavat mennä.

Sanotaan, yksi pääskynen ei vielä kesää tuo. Jospa olisikin niin! Mutta nyt näitä pääskysiä, oikeammin haaskalintuja, jotka ennustavat porvarillisen demokratian viikunalehden poisheittämisestä, ennustavat suurporvariston alastoman väkivaltadiktatuurin voimaanastumista, on—ei enää yksi tai kaksi—vaan niitä on kokonaiset parvet ja kaikissa porvarillisissa valtioissa. Tilapäisesti voi suurporvarillinen fascismi siellä ja täällä

viivyttää julkista valtaan nousuaan, voipa uudelleen ottaa viikunalehdet—parlamentin ja demokratiankin—verhokseen, mutta se ei pohjimmaltaan asiaa muuta. Me kerta kaikkiaan elämme nyt siinä kapitalistisen järjestelmän kehitysvaiheessa, jossa suurporvaristo kaikkialla avoimesti tai mitä harsomaisimpaan näennäisen demokratian verhoon peitettynä turvautuu niin talouselämässä kuin ennen kaikkea valtiossa diktatuuriin. Joka tätä ei jo näe, ei näe mitään. Parlamenttaarinen, demokraattinen tasavalta on ruumisarkussa ja hauta sille on jo valmiiksi kaivettuna. Eikä historia tunne, että kukaan Kristus, vaikka olisi itse Kautsky kumppaneineen, olisi kyennyt jonkun valtiojärjestelmän jo haisevaa ruumista „lesken poikana“ uudelleen henkiin herättämään. Tämä on nykyisen tilanteen „mitalin toinen puoli“. Toisesta puolesta seuraavassa ¹⁾.

Leo Laukki.

¹⁾ Suhteessa Sosialististen Neuvosto-Tasavalttojen Liittoon Otto Bauer, päinvastoin kuin Kautsky, on sitä mieltä, että Lokakuun vallankumous ja proletariaatin diktatuuri silloin ja ensi vuosinaan ovat olleet välttämättömiä. Ja edelleen että Neuvostotasavallat kulkevat nyt ylimenokaudellaan kapitalismista sosialismiin, että taloudessa meillä on sekä sosialistisia että kapitalistisia piirteitä, ja että siksi meidän olisi jo avattava ovet valtiolliselle demokratialle, myönnettävä vapaus poliittiseen toimintaan menshevikille ja esserrille ym., vaikka ei vielä kapitalisteille.

«Suurpankit ovat se «valtion aparaatti», jota me tarvitsemme sosialismin toteuttamisessa ja jonka me otamme valmiina kapitalismilta, minkä ohella meidän tehtävänäme tässä on vain karsia pois se millä kapitalismi on turmellut tätä oivallista aparaattia, tehdä se vielä suuremmaksi, vielä demokraattisemmaksi, vielä monipuolisemmaksi. Lukamäärä muuttuu laaduksi yhtenäinen, suurista,

suurin valtion pankki osastoinen jokaisessa volostissa, jokaisella tehtaalla—se on jo yhdeksän kymmenettäosaa sosialistista aparaatista. Je on—yleisvaltakunnallinen kirjanpito, yleisvattakunnallinen tuotannon ja tuotteiden jaon luettelointi, se kuten sanotaan, on jonkinlainen sosialistisen yhteiskunnan luuranko».

Lenin.

Lokakuun vallankumous ja Venäjän kommunistien taktiikka.

(Alkulause I. Stalinin kirjaan „Lokakuun teillä“).

I. Lokakuun vallankumouksen ulkoinen ja sisäinen tilanne.

Kolme ulkoista seikkaa määräsivät sen suhteellisen helppouden, jolla proletaarinen vallankumous Venäjällä onnistui murtamaan imperialismin ketjun ja siten kukistamaan porvariston vallan.

Ensinnä se seikka että Lokakuun vallankumous alkoi kahden imperialistisen pääryhmän, englantilais-ranskalaisen ja itävaltalais-saksalaisen epätoivon vimmaisen taistelun aikana, jolloin näillä ryhmillä, hirtittävässä taistelussa keskenään kun olivat, ei ollut aikaa eikä varaa kiinnittää vakavaa huomiota taisteluun Lokakuun vallankumousta vastaan. Tällä seikalla oli tavattoman suuri merkitys Lokakuun vallankumoukselle, sillä se antoi sille mahdollisuuden käyttää hyväkseen hirtittävää yhteentörmäystä imperialismin sisällä lujittaakseen ja järjestääkseen voimiaan.

Toiseksi se seikka, että Lokakuun vallankumous alkoi imperialistisen sodan kulussa, jolloin itse asiain logiikka vei sodan näännyttämät ja rauhaa kaipaavat työtätekevät massat proletaarisen vallankumouksen eteen ainoana ulospääsynä sodasta. Tällä seikalla oli mitä vakavin merkitys Lokakuun vallankumoukselle, sillä se antoi vallankumouksen käsiin mahtavan rauhan aseiden, helpotti neuvostokumouksen yhdistämistä vihatun sodan lopettamisen kanssa ja loi senvuoksi massojen myötätunnon niin Lännessä työväen keskuudessa, kuin idässäkin, sorrettujen kansojen keskuudessa.

Kolmanneksi mahtava työväenliike Lännessä ja vallankumouksel-

lisen kriisin kypsyminen Lännessä ja idässä, kriisin, jonka pitkällinen imperialistinen sota oli luonut. Tällä seikalla oli Venäjän vallankumoukselle arvaamaton merkitys, sillä se takasi sille Venäjän ulkopuolella varmat liittolaiset taistelussa maailman imperialismia vastaan.

Mutta paitsi ulkoisia seikkoja oli Lokakuun vallankumouksella kokonainen sarja sisäisiä edullisia ehtoja, jotka helpottivat sen voittoa.

Tärkeimpinä näistä ehdoista on pidettävä seuraavia.

Ensinnä Lokakuun vallankumouksella oli takanaan Venäjän työväenluokan valtavan enemmistön aktiivisin tuki.

Toiseksi vallankumouksella oli rauhaa ja maata kaipaavain talonpoikaisköyhälistön ja sotaväen enemmistön epäämätön tuki.

Kolmanneksi vallankumouksella oli johdossaan, johtavana voimana sellainen keuhko puolue kuin bolsheviikkien puolue, joka oli voimakas ei ainoastaan kokemustensa ja vuoskausia muokatun kurinalaisuutensa vuoksi, vaan myöskin valtavien yhteyksiensä vuoksi työtätekevien massojen kanssa.

Neljänneksi Lokakuun vallankumouksella oli edessään sellaiset suhteellisen helposti voitettavat viholliset kuin enemmän tai vähemmän heikko Venäjän porvaristo, talonpoikain „kapinain“ lopullisesti demoralisoima kartanoherrain luokka ja sodan kuluessa tyyten vararikkoontuneet sovittelijain puolueet (mensheviikkien ja eserrain puolueet).

Viidenneksi sillä oli käytettävissään nuoren valtion tavattoman isot alueet, joilla se saattoi vapaasti

manöveerata, perääntyä kun tilanne sitä vaati, hengähtää, koota voimiaan jne.

Kuudenneksi Lokakuun vallankumous saattoi taistelussaan vastavallankumousta vastaan luottaa omaavansa riittävän määrän elintarve-, polttoaine ja raaka-ainevaroja maan rajojen sisällä.

Näiden ulkoisten ja sisäisten seikkojen yhteenkytkeytyminen loi sen omalaatuisen tilanteen, joka määritteli Lokakuun vallankumouksen voiton suhteellisen helpouden.

Tämä ei tietysti merkitse sitä, että Lokakuun vallankumouksella ei olisi ollut miinuksiaan ulkoisessa ja sisäisessä tilanteessa. Kuinka suuri on esimerkiksi sellainen miinus kuin Lokakuun vallankumouksen yksinäisyys, se ettei sen ohella ja sen naapurina ollut neuvostomaata johon se olisi voinut nojautua? On epäilemätöntä, että tuleva vallankumous, esim. Saksassa, on tässä suhteessa edullisemmassa asemassa, sillä on naapurinaan voimansa puolesta niin vakava neuvostomaa kuin meidän Neuvostovaltojen Liitto. En puhu mitään sellaisesta Lokakuun vallankumouksen miinuksesta kuin proletarisen enemmistön puuttuminen maassa.

Mutta nämä miinukset vain alleviivaavat Lokakuun vallankumouksen sisäisen ja ulkoisen omalaatuisuuden tavatonta merkitystä, josta ylempänä puhuimme. Tätä omalaatuisuutta ei saa hetkeksikään unohtaa. Eritoten pitää se muistaa eriteltäessä Saksan tapahtumia syksyllä 1923. Ennen kaikkea pitää se muistaa toveri Trotskin, joka summamutikassa esittää analogisuuden Lokakuun vallankumouksen ja Saksan vallankumouksen välillä ja siekailematta soimaa Saksan kommunistipuoluetta sen todellisista ja näennäisistä virheistä.

Lenin sanoi: „Konkreettisesti, historiallisesti varsin originellisissä tilanteissa v. 1917 oli Venäjän helppo alkaa sosialistinen vallan-

kumous, kun taas sen jatkaminen ja päähän asti vieminen tulee Venäjälle olemaan vaikeampi kuin europalaisille maille. Jo v. 1918 alussa piti minun viitata tähän seikkaan, ja kahden vuoden kokemus sen jälkeen on täydelleen vahvistanut tällaisen käsityksen oikeaksi. Sellaisia erikoisia ehtoja kuin: 1) mahdollisuus yhdistää neuvostovallankumous imperialistisen sodan, vallankumouksen ansiosta, päättämisen kanssa, sodan joka oli uskomattomasti näännyttänyt työväkeä ja talonpoikia; 2) mahdollisuus käyttää vissin ajan kuluessa hyväkseen imperialististen rosvojen kahden maailmanmahtavan ryhmän kuolemantistelua, jotka ryhmät eivät voineet yhtyä neuvosto-vihollistaan vastaan; 3) mahdollisuus kestää suhteellisen pitkä kansalaissota, osaksi maan tavattoman laajuuden ja kehnejen yhteysvälien vuoksi; 4) niin syvä porvarillis-demokraattinen vallankumousliike talonpoikaistossa, että proletariaatin puolue otti vallankumoukselliset vaatimukset talonpoikain puolueelta (eserräin puolueelta, joka enemmistöltään oli jyrkästi vihamielinen bolshevismille) ja toteutti ne heti kun proletariaatti oli valloittanut poliittisen vallan; —tällaisia erikoisia ehtoja ei Länsi-Europassa nyt ole ja tällaisten tai tämän tapaisten ehtojen toistaminen ei ole aivan helppoa. Senpätähden muun muassa —paitsi sarjaa muita ehtoja—socialistisen vallankumouksen alkaminen on Länsi-Europalle vaikeampaa kuin meille“ („Vasemmistolaisuus lastentautina...“ XVII, s. 153).

Näitä Leninin sanoja ei saa unohtaa.

Lokakuun vallankumouksen kahdesta erikoisuudesta, eli Lokakuu ja tov. Trotskin permanenttisen vallankumouksen teoria.

Lokakuun vallankumouksella on kaksi erikoisuutta, joiden selvittäminen on välttämätön ennenkaikkea siksi, että ymmärrettäisiin tämän vallankumouksen sisäinen ajatus ja historiallinen merkitys.

Mitä ovat ne erikoisuudet?

Ensinnä se tosiasia, että proletariaatin diktatuuri syntyi meillä valtana, proletariaatin ja talonpoi-

kaiston työtätekevien joukkojen liiton pohjalla, viimeksimainittujen ollessa proletariaatin johdettavina. Toiseksi se tosiasia, että proletariaatin diktatuuri lujittui meillä sosialismin voiton tuloksena yhdessä, kapitalistisesti vähän kehittyneessä maassa, kapitalismin säilyessä muissa, kapitalistisesti kehittyneemmissä maissa. Tämä ei tietenkään merkitse, että Lokakuun vallankumouksella ei olisi muitakin erikoisuuksia. Mutta meille ovat nyt tärkeitä nimenomaan nämä kaksi erikoisuutta, eikä vain siksi, että niissä selvästi näkyy Lokakuun vallankumouksen olemus, mutta myöskin siksi, että ne erikoisen hyvin paljastavat „permanenttisen vallankumouksen“ teorian opportunistisen luonteen.

Käsitelkäämme näitä erikoisuuksia lyhyesti.

Kysymys kaupungin ja maaseudun pikkuporvariston työtätekevästä joukoista, kysymys näiden joukkojen valloittamisesta proletariaatin puolelle on proletaarisen vallankumouksen tärkein kysymys. Ketä valtataistelussa tukee kaupungin ja maaseudun työtätekevä väki, porvaristoa vai proletariaattia, kenenkä varaväeksi se asettuu, porvariston varaväeksi vai proletariaatin varaväeksi, siitä riippuu vallankumouksen kohtalo ja proletariaatin diktatuurin lujuus. Vuosien 1848 ja 1871 vallankumoukset Ranskassa tuhoutuivat, pääasiallisesti sen tähden, että talonpoikaiset reservit asettuivat porvariston puolelle. Lokakuun vallankumous voitti sen tähden, että se osasi ottaa porvaristolta pois sen talonpoikaiset reservit, että se osasi valloittaa nämä reservit proletariaatin puolelle, että proletariaatti tässä vallankumouksessa osottautui kaupungin ja maaseudun työtätekevän väen miljoonajoukkojen ainoaksi johtavaksi voimaksi.

Ken ei ole käsittänyt tätä, se ei koskaan ymmärrä Lokakuun vallankumouksen luonnetta, ei proletariaatin diktatuurin luontoa eikä pro-

letaarisen valtamme sisäpolitiikan oimintakeisuutta.

Proletariaatin diktatuuri ei ole pelkkä hallituksen huippukerros, joka on „taitavasti“ „valittu“ kokeneen strateegin huolella kädellä ja joka „järkevästi nojautuu“ niihin tai näihin väestökerroksiin. Proletariaatin diktatuuri on proletariaatin ja talonpoikaisten työtätekevien joukkojen luokkaliitto pääoman kukistamiseksi, sosialismin lopullisen voiton saavuttamiseksi, ehdolla, että tämän liiton johtavana voimana on proletariaatti.

Tässä ei ole puhe näinollen siitä, että „hiukan“ aliarvioisi tai „hiukan“ yliarvioisi talonpoikaisliikkeen vallankumoukselliset mahdollisuudet, kuten nykyään eräät „permanenttisen vallankumouksen“ diplomaattiset puolustajat esittävät. Puhe on Lokakuun vallankumouksen tuloksena syntyneen uuden proletaarisen valtion luonnosta. Puhe on proletaarisen vallan luonteesta, itse proletariaatin diktatuurin perusteista.

„Proletariaatin diktatuuri on.—sano Lenin,—erikoinen luokkaliiton muoto työtätekevien etujoukon proletariaatin ja työtätekevien ei-proletaaristen monilukuisten kerrosten (pikkuporvaristo, pikkuviljelijät, talonpoikaisto, intelligentti j. n. e.), tai ainakin näiden enemmistön välillä, liittomuoto pääomaa vastaan, liittomuoto pääoman täydellisen kukistamisen tarkoituksessa, porvariston vastuksen ja sen taholta reaktiivien yritysten täydelliseksi murtamiseksi, liittomuoto sosialismin lopullisen luomisen ja lujittamisen tarkoituksessa“ (XVI s. 241).

Ja edelleen:

„Proletariaatin diktatuuri, jos kääntää tämän latinankielisen, tieteellisen, historiallis-filosofisen lausuman yksinkertaisemmalle kielelle, merkitsee tätä: vain määrätty luokka, nim. kaupunkien ja yleensä tehdastyöväki, teollisuustyöväki kykenee johtamaan työtätekevien ja riistettyjen koko massaa kapitalismin ikeen kukistamiseksi käytävässä taistelussa, itse kukistamisen kullussa, taistelussa voiton säilyttämiseksi ja lujittamiseksi, uuden sosia-

listisen yhteiskuntajärjestyksen luomistyössä, koko taistelussa luokkien täydellisen hävittämisen puolesta" (XVI, s. 248).

Tällainen on Leninin laatima proletariaatin diktatuurin teoria.

Yksi Lokakuun vallankumouksen erikoisuuksista on se, että tämä vallankumous on proletariaatin diktatuurin leniniläisen teorian klassillista täytäntöönpanoa.

Eräät toverit olettavat, että tämä teoria on puhtaasti „venäläinen“ teoria, joka on yhteydessä vain Venäjän todellisuuden kanssa. Tämä ei ole oikein. Se on kokonaan väärä käsitys. Puhuessaan proletariaatin johtamien ei-proletaaristen luokkien työtätekevästä joukoista, tarkoittaa Lenin, paitsi Venäjän talonpoikia, myöskin Neuvostoliiton äskettäin vielä Venäjän siirtomaiden olleiden rajamaiden työtätekeviä aineksia. Lenin terotti väsymättömästi mieliin, että ilman liittoa näiden vieraskansallisuuksien massojen kanssa ei Venäjän proletariaatti voi voittaa. Artikkeleissaan kansallisuuskysymyksestä ja puheissaan Kominternin kongresseissa, on Lenin useasti maininnut, että maailman vallankumouksen voitto on mahdoton ilman vallankumouksellista liittoa, ilman johtavien maiden proletariaatin vallankumouksellista blokkia (liittoa) orjuutettujen siirtomaiden sorrettujen kansojen kanssa. Mutta mitä on siirtomaissa, ellei samaisia sorrettuja työtätekeviä joukkoja, ja ennenkaikkea talonpoikaiston työtätekeviä joukkoja? Kukapa ei tietäisi, että kysymys siirtomaiden vapauttamisesta asiallisesti on samaa, kuin kysymys ei-proletaaristen luokkien työtätekevien massojen vapauttamisesta finanssipääoman ikeestä ja sorrosta.

Mutta tästä seuraa, että proletariaatin diktatuurin leniniläinen teoria ei ole puhdas „venäläinen“ teoria, vaan teoria, joka koskee kaikkia maita. Bolshevismi ei ole vain venäläinen ilmiö, „Bolshevismi“ on,

sanoo Lenin, „taktiikan esikuva kaikille“ („Proletaarinen vallankumous...).

Tällaiset ovat Lokakuun vallankumouksen ensimmäisen erikoisuuden luonteenomaisimmat piirteet.

Kuinka on tov. Trotskin „permanenttisen vallankumouksen“ teorian laita Lokakuun vallankumouksen tämän erikoisuuden kannalta?

Emme puhu pitkään tov. Trotskin kannasta v. 1905, jolloin hän „yksinkertaisesti“ unohti talonpoikaiston vallankumouksellisenä voimana, esittämällä tunnustukseen „ilman tsaarria, mutta työväen hallitus“, s. o. tunnustukseen vallankumouksesta ilman talonpoikaistoa. Vieläpä tov. Radek, tuo „permanenttisen vallankumouksen“ diplomaattinen puolustaja, on pakotettu nyt tunnustamaan, että „permanenttinen vallankumous“ v. 1905 oli merkinnyt „hyppäystä ilmaan“ todellisuudesta („Pravda“ 14 XII 1924). Nyt nähtävästi kaikki tunnustavat, että tuosta „ilmaan hyppäyksestä“ ei maksa enää melua pitää.

Emme myöskään laajemmin käsittele tov. Trotskin kantaa sodan aikana, sanokaamme v. 1915, jolloin hän artikkelissaan „Taistelu vallasta“ lähtien siitä, että „elämme imperialismin aikakaudella“, että imperialismi“ ei aseta porvarillista kansakuntaa vanhaa komentoa vastaan, vaan proletariaatin porvarillista kansakuntaa vastaan“, tuli siihen tulokseen, että talonpoikaiston vallankumouksellisen osuuden täytyy pienentyä, että tunnustuseella maan pakkoluovutuksesta ei enää ole sitä merkitystä, mikä sillä oli aikaisemmin (kts. „V. 1905“, siv. 289—292). Tunnettua on, että Lenin, käsitellessään tätä tov. Trotskin artikkelia, syytti häntä silloin „talonpoikaiston osuuden“ „kieltämisestä“, sanoen, että Trotski asiallisesti auttaa Venäjän liberaalisia työläispoliitikoitsijoita, jotka talonpoikaiston osuuden vallankumouksessa „kieltämisellä“ ymmärtävät haluttomuutta nos-

tattaa talonpojat vallankumoukseen“ (kts. „Vasten virtaa“, siv. 307—308).

Parasta on siirtyä tov. Trotskin myöhäisempiin teoksiin tästä kysymyksestä, sen ajan teoksiin, jolloin proletariaatin diktatuuri oli jo ennätänyt lujittua ja jolloin tov. Trotskilla oli mahdollisuus todellisuudessa tarkistaa „permanenttisen vallankumouksen“ teoriansa ja korjata virheensä. Ottakaamme „Esipuhe“ tov. Trotskin kirjaan „Vuosi 1905“, jonka hän oli kirjoittanut v. 1922. Kas, mitä tov. Trotski puhuu tässä „Esipuheessa“ „permanenttisesti vallankumouksesta“.

«Juuri tammik. 9 p:n ja lokakuun lakon välisenä aikana v. 1905 kehittyivät tekijälä ne käsitykset Venäjän vallankumouksellisen kehityksen luonteesta, jotka saivat „permanenttisen vallankumouksen“ teorian nimen. Tämä kekseliäästi otettu nimi esitti sen ajatuksen, että Venäjän vallankumous, jonka edessä välittömästi ovat porvarilliset tarkoitusperät, ei voi kuitenkaan niihin pysähtyä. Vallankumous ei voi ratkaista lähimpiä porvarillisia tehtäviään muutoin kuin asettamalla proletariaatin valtaan. Mutta tämä otettuaan vallan käsiinsä, ei voi rajoittaa vallankumouksessa porvarillisiin puitteisiin. Päinvastoin, nimenomaan turvatakseen voittonsa on proletaarisen etujoukon herruutensa ensi hetkillä suoritettava mitä syväsimpiä hyökkäyksiä ei vain feodaalista, vaan myöskin porvarillista omistusta vastaan. Tässä se joutuu vihameielisiin yhteentörmäyksiin ei yksistään kaikkia porvariston ryhmiä vastaan, jotka olivat sitä tukeneet sen vallankumouksellisen taistelun ensi hetkinä, vaan myöskin laajoja talonpoikaisjoukkoja vastaan, joiden avustamana se oli valtaan tullut. Ristiriidat työvänehallituksen asemassa takapajuisessa maassa, jossa musertavana enemmistönä on talonpoikaisväestö, voivat saada ratkaisunsa vain kansainvälisessä mittakaavassa, proletariaatin maailmanvallankumouksen näyttämöllä (kts. aikaisemmin mainittua «Esipuhe» tov. Trotskin kirjassa «Vuosi 1905»).

Näin puhuu tov. Trotski «permanentti-vallankumouksestaan».

On vain verrattava tätä sitaattia Leninin teoksista ylläesitettyihin sitaatteihin proletariaatin diktatuurista, käsittääkseen koko kuilun, mikä eroittaa proletariaatin diktatuurin leniniläisen teorian tov. Trotskin „permanenttisen vallankumouksen“ teoriasta.

Lenin puhuu proletariaatin ja talonpoikaiston työtätekevien kerrosten liitosta proletariaatin diktatuurin perustana. Trotskilla on „proletaarisen etujoukon“ „vihamielisiä yhteentörmäyksiä“ „talonpoikaiston laajoja joukkoja vastaan“.

Lenin puhuu työtätekevien ja sorrettujen joukkojen johtamisesta proletariaatin puolelta. Trotskilla on «ristiriitaisuuksia työvänehallituksen asemassa takapajuisessa maassa, jossa on musertavana enemmistönä talonpoikaisväestö».

Leninin mukaan vallankumous ammentaa voimansa ennenkaikkea itse Venäjän työväen ja talonpoikien keskuudesta. Trotskilla sitä vastoin käy niin, että välttämättömät voimat voidaan ammentaa vain «proletariaatin maailman vallankumouksen näyttämöllä».

Mutta entä siinä tapauksessa, jos kansainvälinen vallankumous myöhästyy? Onko jotain ratkaisua vallankumouksellemme? Tov. Trotski ei anna minkäänlaista ratkaisua, sillä, «ristiriitaisuudet työvänehallituksen asemassa... voivat saada ratkaisunsa vain... proletariaatin maailmanvallankumouksen näyttämöllä». Tämän suunnitelman mukaan vallankumouksellemme jää vain yksi perspektiivi: elää kituutta omista ristiriidoissaan ja mädätä paikalleen maailmanvallankumousta odotellessa.

Mitä on proletariaatin diktatuuri Leninin mukaan.

Proletariaatin diktatuuri on valta, joka nojaa proletariaatin ja talonpoikaiston työtätekevien joukkojen väliseen liittoon „pääoman täyd-

listä kukistamista" ja „socialismin lopullista luomista ja lujittamista varten“.

Mitä on proletariaatin diktatuuri Trotskin mukaan?

Proletariaatin diktatuuri on valta, joka astuu „vihamielisiin yhteentörmäyksiin“ „talonpoikaiston laajojen joukkojen kanssa“ ja hakee ratkaisuja „ristiriidoille“ vain „proletariaatin mailmanvallankumouksen näyttämöltä“.

Missä tämä „permanenttisen vallankumouksen“ teoria eroaa menshevismin tunnetusta teoriasta, koskeva proletariaatin diktatuuri-aatteen kieltämistä?

Totta puhuen ei missään.

Epäilykset ovat mahdottomia. „Permanenttinen vallankumous“ ei ole pelkästään talonpoikaisliikkeen vallankumouksellisten mahdollisuuksien aliarviointia. „Permanenttinen vallankumous“ on sellaista talonpoikaisliikkeen aliarviointia, joka vie leniniläisen proletariaatin diktatuurin teorian kieltämiseen.

Tov. Trotskin „permanenttinen vallankumous“ on menshevismin muunnos.

Näin on Lokakuun vallankumouksen ensimmäisen erikoisuuden laita.

Mitä karakterisia (luonteellisia) piirteitä on Lokakuun vallankumouksen toisella erikoisuudella?

Tutkimalla imperialismia, eritoten sodan aikana, sai Lenin selväksi lain kapitalististen maiden taloudellisen ja poliittisen kehityksen epätasaisuudesta ja horjuvaisuudesta. Tämän lain ajatuksen mukaan käy eri tuotantolaitosten, trustien, teollisuuden haarojen ja eri maitten kehitys epätasaisesti, ei säätyneen vuorojärjestyksen mukaan, ei niin, että yksi trusti, yksi teollisuuden haara tai yksi maa kulkisi kaiken aikaa edellä ja toiset trustit tai maat pysyisivät samassa järjestyksessä toinen toisensa jälessä,—vaan hyppäyksittäin, pysähdyksin toisten maiden kehityksessä ja hyppäyksin eteenpäin toisten maiden kehityksessä. Tällöin

kehityksessä jälkeenjäävien maitten „täysin laillinen“ pyrkimys säilyttää entiset asemansa ja yhtä „laillinen“ eteenpäin hypänneiden maiden pyrkimys vallata uusia asemia vievät siihen, että imperialististen maiden sotaiset yhteentörmäykset ovat eittämättömän välttämättömiä. Niin oli esim. Saksan laita, joka puolivuosisataa sitten Ranskaan ja Englantiin verrattuna oli takapajuinen maa. Samaa on sanottava Jaapanista Venäjään verraten. Kuitenkin on tunnettua, että jo XX:n vuosisadan alussa Saksa ja Jaappani olivat menneet kehityksessään huima-askelin niin pitkälle, että edellinen ennätti sivuuttaa Ranskan ja alkoi maailmanmarkkinoilla ahdistaa Englantia, ja jälkimäinen Venäjää. Kuten tunnettua syntyikin näistä ristiriidoista äskeinen imperialistinen sota.

Tämä laki lähtee siitä, että

1. „Kapitalismista on tullut muuttaman „edistyneimmän“ maan maapallon valtavaan enemmistöön kohdistaman siirtomaasorron ja finanssikapitalismin yleismaailmallinen järjestelmä“ (Lenin: alkulause „Imperialismin“ ranskal. painokseen);

2. „Tämän „saaliin“ jako tapahtuu 2—3 maailman mahtavimman, kii-reestä kantapäähän aseistetun rosvovallan kesken (Ameriikka, Englanti Jaappani), jotka vetävät koko maapallon mukaan sotaansa oman saaliin jaosta“ (sama lähde);

3. Ristiriitaisuuksien kasvu finanssisorron maailmanjärjestelmässä ja sotaisten yhteentörmäysten välttämättömyys vievät siihen, että imperialismiin maailman rintama tulee helposti haavoitettavaksi vallankumouksen puolelta ja tämän rintaman murto eri maiden puolelta luultavaksi;

4. Tämä murto saattaa uskottavimmin tapahtua niissä kohdissa ja niissä maissa, missä imperialistisen rintaman ketju on heikompi, s. o. missä imperialismi on vähemmän varustettu, mutta vallankumoukset kaikista helpoimmin syntyvät;

5. Tämän vuoksi on sosialismin voitto täysin mahdollinen ja luultava yhdessä maassa, vaikka tämä maa onkin kapitalistisesti vähemmän kehittynyt, kapitalismin säilyessä muissa maissa, vaikka nämä maat olisivat kapitalistisesti kehittyneempiä.

Tällaiset ovat muutamain sanoin esitettyinä proletaarisen vallankumouksen leniniläisen teorian perusteet.

Mikä on Lokakuun vallankumouksen toinen erikoisuus?

Lokakuun vallankumouksen toinen erikoisuus on siinä, että tämä vallankumous on näyte proletaarisen vallankumouksen leniniläisen teorian käytäntöön soveltamisesta.

Kuka ei ole käsittänyt tätä Lokakuun vallankumouksen erikoisuutta, se ei koskaan ymmärrä tämän vallankumouksen kansainvälistä luonnetta, ei sen suuremista kansainvälistä voimaa, ei sen omintakeista ulkopoliittikkaa.

„Taloudellisen ja poliittisen kehityksen epätasaisuus,—sanoo Lenin,—on kapitalismin ehdoton laki. Tästä seuraa, että sosialismin voitto on mahdollinen ensi aluksi muutamissa tai yhdessäkin kapitalistisessa maassa erikseen otettuna. Tämän maan voittanut proletariaatti, pakkoluovutettuaan kapitalistit ja järjestettyään maassaan sosialistisen tuotannon, nousisi muuta kapitalistista maailmaa vastaan kiinnittäen puolelleen muiden maiden sorretut luokat, nostattaen niissä kapinan kapitalisteja vastaan esiintyen, jos tarvitaan, sotavoimallakin riistäjaluokkia ja niiden valtioita vastaan... Sillä «ei ole mahdollista kansakuntien vapaa yhteenliittyminen sosialismissa ilman sosialististen tasavaltojen enemmän tai vähemmän pitkää, ankaraa taistelua muita valtioita vastaan». («Vasten virtaa», siv. 130).

Kaikkien maitten opportunistit vakuuttavat, että proletaarinen vallankumous voi alkaa—jos se yleensä saa heidän teoriansa mukaan missään alkaa—vain kehittyneissä teollisuusmaissa, että mitä kehittyneempiä nämä maat teollisessa suhteessa

ovat, sitä enemmän on edellytyksiä sosialismin voitolle, ja sosialismin voiton mahdollisuus yhdessä maassa, vieläpä kapitalistisesti heikosti kehittyneessä maassa on heidän mielestään kokonaan mahdoton. Jo sodan aikana Lenin, nojaten imperiaalististen valtojen kehityksen epätasaisuuteen, esittää opportunisteja vastaan proletaarisen vallankumouksen teoriansa sosialismin voitosta yhdessä maassa, vaikkapa tämä maa olisi kapitalistisesti vähemmän kehittynyt.

On tunnettua, että Lokakuun vallankumous täydelleen vahvisti oikeaksi proletaarisen vallankumouksen leniniläisen teorian.

Miten on тов. Trotskin „permanenttisen vallankumouksen“ laita proletaarisen vallankumouksen leniniläisen teorian kannalta?

Ottakaamme тов. Trotskin kirjanen «Vallankumuksemme» (v. 1906). Тов. Trotski kirjoittaa:

«Ilman Euroopan proletariaatin välitöntä valtiotukea ei Venäjän työväenluokka voi pysyä vallassa eikä muuttua väliaikaista herruuttansa jatkuvaksi sosialistiseksi diktatuuriksi. Siitä ei ole epäilystä hetkeksikään» («Vallankumuksemme», siv. 278).

Mitä esittää tämä ote? Se esittää sen, että sosialismin voitto yhdessä maassa, tässä tapauksessa Venäjällä, ei ole mahdollinen «ilman Euroopan proletariaatin välitöntä valtiotukea», s. o. ennenkuin Euroopan proletariaatti on ottanut vallan käsiinsä.

Mitä yhteistä on tämän «teorian» ja Leninin väitteen välillä sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä kapitalistisessa maassa, erikseen otettuna?

On selvää, ettei siinä ole mitään yhteistä.

Mutta oletakaamme, että tämä тов. Trotskin kirjanen, joka julkaistiin v. 1906, jolloin oli vaikea määritellä vallankumuksemme luonnetta, sisältää huomaamattomuusvirheitä eikä täysin vastaa тов. Trotskin katsantokantoja myöhemmänä aikana. Kat-

sokaamme tov. Trotskin toista kirjasta, „Rauhan ohjelma“, joka ilmestyi Lokakuun vallankumouksen edellä v. 1917 ja nyt on (v. 1924) uudelleen painettuna tov. Trotskin kirjassa (Vuosi 1917). Tässä kirjassaan tov. Trotski arvostelee (kritikoi) proletaarisen vallankumouksen leniniläistä teoriaa sosialismin voitosta yhdessä maassa ja asettaa sitä vastaan Euroopan Yhdysvaltain tunnuslauseen. Hän vakuuttaa, että sosialismin voitto yhdessä maassa on mahdoton, että sosialismin voitto on mahdollinen vain useampien Euroopan Yhdysvalloiksi liittyneiden Euroopan päämaiden (Englanti, Venäjä, Saksa) voittona, tai sitten se ei ollenkaan ole mahdollinen. Hän sanoo avoimesti, että «voitollinen vallankumous Venäjällä tai Englannissa ei ole ajateltavissa ilman vallankumousta Saksassa, ja päinvastoin» (kts. «1917» tov. Trotskin kootut teokset nide 3 osa I, s. 89).

„Ainoa jossain määrin konkreettinen historiallinen lausuma—sanoo tov. Trotski,—tunnuslausetta Yhdysvallat vastaan oli sveitsiläisessä «Social-Demokrat» lehdessä (silloinen bolsheviikkien pää-äänenkannattaja T. S. formuleerattu seuraavassa lauseessa: „Taloudellisen ja poliittisen kehityksen epätasaisuus on kapitalismin ehdoton laki!“ Tästä «Social-Demokrat» teki sen johtopäätöksen, että sosialismin voitto on mahdollinen yhdessä maassa ja ettei sen vuoksi ole syytä asettaa Euroopan Yhdysvaltojen luomista ehdoksi proletariaatin diktatuurille jokaisessa eri valtiossa. Eri maiden kapitalistinen kehitys on epätasainen, se on aivan riidaton käsitys. Mutta itse tämä epätasaisuus on hyvin epätasaista. Englannin, Itävallan, Saksan tai Ranskan kapitalistinen taso ei ole samanlainen. Mutta verrattuna Afriikkaan ja Aasiaan muodostavat kaikki nämä maat kapitalistisen «Euroopan», joka on kypsynyt yhteiskunnalliseen vallankumoukseen. Ettei mikään maa saa «odottaa» toisia taistelussaan, se on alkeellinen ajatus, jonka toistaminen on hyödyllistä, ja välttämätöntä, ettei kansainvälisen rinnakkaisen toiminnan aate vaihtuisi kansainvälisen odottavan toimettomuuden

aatteeksi. Odottamatta toisia me alamme ja jatkamme taistelua kansallisisella pohjalla täysin vakuutettuina, että aloitteemme antaa sysäyksen taisteluun toisissa maissa; mutta jos tätä ei tapahtuisi, on toivotonta ajatella—historian kokemus ja teoreettiset päätelmät sen todistavat, että, esim. vallankumouksellinen Venäjä voisi kestää taantumuksellista Eurooppaa vastaan, tai sosialistinen Saksa voisi säilyä eristettynä kapitalistisessa maailmassa» (kts. nide III tov. Trotskin kootut teokset, osa I, siv. 89—90).

Kuten näette on edessämme sama sosialismin samanaikaisen voiton teoria Euroopan päämaissa, sääntönä, joka sulkee pois leniniläisen vallankumousteorian sosialismin voitosta yhdessä maassa.

Selvää on, että sosialismin täydellistä voittoa varten, täyttää taetta varten siitä, ettei vanhaa järjestelmää palauteta, ovat välttämättömiä useampien maiden proletariijoukkojen yhteiset voimainponnistukset. Selvää on, että ellei vallankumouksellamme olisi ollut tukea Euroopan proletariaatin puolelta, Venäjän proletariaatti ei olisi voinut kestää yleisen hyökkäyksen edessä, aivan samoin kuin ilman Venäjän vallankumouksen Lännessä vallankumoukselliselle liikkeelle tarjoamaa tukea tämä liike ei olisi voinut kehittyä siinä määrin, kuin se alkoi kehittyä Venäjän proletariaatin diktatuurin jälkeen. Selvää on, että tukea me tarvitsemme. Mutta mitä on vallankumouksemme tukeminen Länsi-Euroopan proletariaatin puolelta? Euroopan työläisten myötätunto vallankumoustamme kohtaan, heidän valmiutensa lyödä hajalle imperialistien interventioonsuunnitelmat,—onko tämä kaikki tukemista, vakavaa avunantoa? Ehdottomasti on. Ilman tällaista tukea, ilman tällaista avunantoa ei yksistään Euroopan työläisten puolelta, vaan myöskin siirto- ja riippuvaisten maiden puolelta proletariaatin diktatuuri Venäjällä kohtaisi vaikeuksia. Onko tähän asti riittänyt tätä myötätuntoa ja tätä avunantoa yhdessä

Punaisen armeijamme voiman kanssa ja Venäjän työläisten ja talonpoikain ollessa valmiina avoimin riinoin puolustamaan sosialistista isänmaataan,—onko kaikkea tätä riittänyt torjumaan imperialistien hyökkäykset ja valloittamaan itselleen välttämätön olinpaikka vakavaa taloudellista rakennustyötä varten? Kyllä, on riittänyt. Lisääntykö tämä myötätunto, vai väheneekö se? Ehdottomasti lisääntyy. Onko meillä siis suotuisia edellytyksiä, ei vain viedäksemme eteenpäin sosialistisen talouden rakennustyötä, järjestämistyötä vaan myöskin osoittaaksemme tukea niin Länsi-Euroopan työläisille kuin myöskin Idän sorretuille kansalle? On kyllä. Siitähän kertoo kaunopuheisesti proletariaatin diktatuurin seitsenvuotinen historia Venäjällä. Voidaanko kieltää, että voimakas tuotannon nousu on jo meillä alkanut? Ei, ei voida kieltää.

Mikä merkitys voi kaiken tämän jälkeen olla tov. Trotskin lausunnolla, ettei vallankumouksellinen Venäjä voisi kestää taantumuksellisen Euroopan iskuja?

Sillä voi olla vain yksi merkitys: ensiksi, tov. Trotskilla ei ole tuntua vallankumouksemme sisäisestä voimasta; toiseksi, tov. Trotski ei ymmärrä, mikä arvaamaton merkitys on sillä moraalaisella tuella, jota osoittavat vallankumouksellemme Lännen työläiset ja Idän talonpojat; kolmanneksi tov. Trotski ei älyä sitä sisäistä voimattomuutta, joka nykyisin kalvaa imperialismia.

Viehättyneenä proletaarisen vallankumouksen leniniläisen teorian kritiikkiin tov. Trotski sattumalta paljasti korttinsa kirjasessaan „Rauhan ohjelma“ joka ilmestyi 1917 ja uusittuna painoksena v. 1924.

Mutta ehkä tämäkin tov. Trotskin kirjanen on vanhentunut, joistain syistä se ei enää vastaa hänen nykyisiä katsantokantojaan? Ottakaamme tov. Trotskin myöhäisimmät teokset, jotka ovat kirjoitetut proletaarisen vallankumouksen voiton jälkeen

yhdessä maassa, Venäjällä. Ottakaamme esim. tov. Trotskin v. 1922 kirjoittama „Loppulause“ „Rauhan ohjelman“ uuteen painokseen. Tässä „Loppulauseessa“ kirjoittaa hän:

„Moneen kertaan „Rauhan ohjelmassa“ toistuva vakuutus, että proletaarinen vallankumous ei voi voitollisesti suoriutuakansallisissa puitteissa, tuntuu ehkä muutamista lukijoista kumotulta Neuvostovaltamme melkein viisivuotisella kokemuksella. Mutta tällainen päätelmä olisi perusteeton. Se tosiseikka, että työväenvaltio on kestänyt koko maailmaa vastaan yhdessä maassa ja vielä päätteeksi takapajuisessa, kehittymättömässä maassa todistaa proletariaatin suurenmoista voimakkuutta, joka toisissa, johtavimmissa, kehittyneemmissä maissa kykenee suorittamaan todella ihmeitä. Mutta vaikka olemme kyenneet pitämään, puoliamme valtiona poliittisesti ja sotilaallisesti, me emme ole tulleet sosialistisen yhteiskunnan luomiseen, emmekä ole vielä edes lähettyillä. Niin kauan kuin muissa Euroopan valtioissa on porvaristo vallassa, olemme me pakoitettuja, taistelussa taloudellista eristymistä vastaan, etsimään sopimuksia kapitalistisen maailman kanssa; samalla voi vakuuttavasti sanoa, että nämä sopimukset, parhaimmassa tapauksessa, voivat auttaa meitä parantamaan niitä tai näitä taloudellisia haavoja, ottamaan askeleen ja toisenkin eteenpäin, mutta että sosialistisen talouden varsinainen nousu Venäjällä tulee mahdolliseksi vasta proletariaatin voiton jälkeen (Stalinin kursiivi) tärkeimmässä Euroopan maassa (kts. nide III Trotskin Kootut teokset, osa I, siv. 92-93).

Näin sanoo tov. Trotski, selvästi tehden syntiä todellisuutta vastaan ja itsepäisesti pyrkien pelastamaan „permanenttisen vallankumouksen“ lopullisesta vararikosta.

Siis, käännä miten päin tahansa, mutta sosialistisen yhteiskunnan luomiseen „ei olla tultu“, eikä olla lähettyvilläkään“. Nähdään, että jollakin on toiveita „sovittelusta kapitalistisen maailman kanssa“, mutta näistä sovitteluistakaan ei nähtävästi mitään tule, sillä kuinka pyörinäkään, mutta „sosialistisen talouden varsinaista nousua“ et saa, ennen-

kuin proletariaatti voittaa „Euroopan tärkeimmissä maissa“.

Mutta kun voittoa ei vielä Lännessä ole, niin jää Venäjällä vallankumouksen «valittavaksi»: joko mädätä paikoilleen, tai syntyä uudelleen porvarillisena valtiona.

Ei suotta tov. Trotski puhu jo kaksi vuotta puolueemme „uudelleen syntymisestä“.

Ei suotta tov. Trotski ennustanut viime vuonna maamme „tuhoa“.

Kuinka voidaan tämä omituinen „teoria“ saada sopimaan yhteen Leninin teorian kanssa „socialismin voitosta yhdessä maassa“?

Kuinka voidaan tämä omituinen „perspektiivi“ saada sopimaan yhteen Leninin perspektiivin kanssa, joka tarkoittaa sitä, että uusi talouspolitiikka antaa meille mahdollisuuden „rakentaa socialistisen talouden perustan“?

Kuinka voidaan tämä „permanentti“ toivotomuus saada sopimaan yhteen esim. Leninin seuraavien sanojen kanssa:

„Socialismi ei enää nyt ole kaukaisen tulevaisuuden kysymys tai jonkun abstraktisen kuvan tai jonkin jumalankuvan kysymys, Jumalankuviin nähden meillä on vanha käsitys. Me olemme laahanneet socialismin joka päiväiseen elämään ja siinä täytyy meidän selviytyä. Kas tämä muodostaa päivämme tehtävän, kas tämä muodostaa aikakautemme tehtävän. Sallikaa minun lopettaa vakuuttavalla lausunnolla, että niin vaikea kuin tämä tehtävä onkin, niin uusi kuin se onkin verrattuna entiseen tehtäväämme, ja niin paljon vaikeuksia kuin se meille aiheuttaakin, me kaikki yhdessä, eikä huomenna, vaan muutamien vuosien kuluessa, kaikki me yhdessä ratkaisemme tämän tehtävän, hinnalla millä hyvänsä, niin että nepin Venäjältä tulee socialistinen Venäjä“ (kts. nide XVIII, os. II, siv. 108).

Kuinka voidaan tuo „permanenttinen“ valottomuus sovittaa yhteen esim. Leninin seuraavien sanojen kanssa:

„Itseasiassa valtion valta kaikkiin suurtuotannon välineisiin, valtiovalta proletariaatin käsissä, proletariaatin liitto monimiljoonaisten pikkutalon-

poikain kanssa, tällä proletariaatilla taatusti johto talonpoikaistoon nähden j. n. e.,—eiköhän siinä ole kaikkiä tarvitaan, jotta osuustoimin, nasta, yksistään osuustoiminnasta, jota ennen aikaan halveksimme kaupusteluhommana ja jota meillä visiltä puolen on oikeus halveksia nytkin nepin aikana,—eiköhän siinä ole kaikki välttämätön täydellisen socialistisen yhteiskunnan rakentamiseen? Se ei ole vielä socialistisen yhteiskunnan rakennus, mutta siinä on riittävästi kaikkea välttämätöntä tuota rakennusta varten» (kts. „Osuustoiminnasta“, siv. 5).

Selvä, ettei tässä ole, eikä voi olla mitään yhteen sopivaista. Tov. Trotskin „permanenttinen vallankumous“ on proletaarisen vallankumouksen leniniläisen teorian kieltämistä, ja päinvastoin—proletaarisen vallankumouksen leniniläinen teoria on „permanenttisen vallankumouksen“ teorian kieltämistä.

Epäluottamus vallankumouksemme voimiin ja kykyihin—siinä on „permanenttisen vallankumouksen“ teorian pohja.

Tähän asti on tavallisesti osoitettu „permanenttisen vallankumouksen“ teorian yhteen puoleen,—epäluottamus talonpoikaissiikkeen vallankumouksellisiin mahdollisuuksiin. Nyt oikeudenmukaisuus vaatii, että tähän puoleen on välttämättömästi lisättävä toinen puoli,—epäluottamus Venäjän proletariaatin voimiin ja kykyihin.

Missä tov. Trotskin teoria eroaa tavallisesta menshevismin teoriasta, että socialismin voitto yhdessä maassa, vieläpä takapajuudessa, ei ole mahdollinen ilman proletaarisen vallankumouksen aikaisempaa voittoa „Länsi-Euroopan päämaissa“?

Oleellisesti, ei missään.

Epäilykset mahdottomia. Tov. Trotskin «permanenttisen vallankumouksen» teoria on menshevismin muunnos.

Viime aikoina on sanomalehtiimme päässyt mädäntyneitä diplomaatteja, jotka yrittävät kannattaa „permanenttisen vallankumouksen“ teoriaa aivan kuin jotain leninismin kanssa

yhteen sopivaa. Tietysti, sanovat he, tämä teoria oli kelpaamaton v. 1905. Mutta тов. Trotskin virhe on siinä, että hän hyppäsi silloin ajan edellä, yrittäen sovelluttaa v. 1905 tilanteeseen sitä, mitä ei voinut silloin sovelluttaa. Mutta myöhemmin, sanovat he, esim. lokakuussa v. 1917, jolloin vallankumous oli ennättänyt täysin kypsyä, тов. Trotskin teoria oli muka aivan paikallaan. Helppo on arvata, että päämiehenä näistä diplomaateista on тов. Radek. Haluatteko kuunnella:

«Sota kaivoi kuilun maan valtaamiseen ja rauhaan pyrkivän talonpoikaiston- ja pikkuporvarillisten puolueiden välille; sota jätti talonpoikaiston työväenluokan ja sen etujoukon—bolsheviikkien puolueen johdettavaksi. Kävi mahdolliseksi, ei työväenluokan ja talonpoikaiston diktatuuri, vaan talonpoikaistoon nojautuvan työväenluokan diktatuuri. Se, mitä Rosa Luxemburg ja Trotski v. 1905 esittivät Leniniä vastaan (s. o. «permanenttinen vallankumous» I. St.), osoittautui itseasiassa historiallisen kehityksen toiseksi etapiksi» («Pravda» 21. II. 1924 № 42).

Ei ole totta, että sodan aikana „kävi mahdolliseksi, ei työväenluokan ja talonpoikaiston diktatuuri, vaan talonpoikaistoon nojautuvan työväenluokan diktatuuri“. Itseasiassa Helmikuun vallankumous v. 1917 oli proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuurin toteuttamista omalaatui-

sisä porvariston diktatuurin kotelo-kansissa.

Ei ole totta, että „permanenttisen vallankumouksen“ teorian, josta тов. Radek häpeillen vaikenee, ovat v. 1905 esittäneet Rosa Luxemburg ja Trotski. Totta puhuen tuon teorian olivat esittäneet Parvus ja Trotski. Nyt, 10kk. kuluttua тов. Radek korjaantuu, katsoen olevan syytä moittia Parvusta „permanenttisesta vallankumouksesta“ (kts. hänen artikkeliaan Parvuksesta «Pravdassa»). Mutta oikeudenmukaisuus vaatisi тов. Radekilta, että myöskin Parvukseen kumppani тов. Trotski saisi moitteita.

Ei ole totta, että v. 1905 vallankumouksen hylkäämä „permanenttinen vallankumous“, osoittautui oikeaksi «historiallisen kehityksen toisessa etapissa», s. o. Lokakuun vallankumouksen aikana. Koko Lokakuun vallankumouksen kulku, koko sen kehitys ovat osoittaneet ja todistaneet „permanenttisen vallankumouksen“ teorian täyden kestämatömyyden, sen täydellisen sovittamattomuuden Leninismin perusteiden kanssa.

Makeilla puheilla ja mädällä diplomatialla ei peitetä ammottavaa kuilua, joka on „permanenttisen vallankumouksen“ teorian ja Leninismin välillä.

Naiset yhteiskunnallisessa taloudessa.

Otamme kuukausilehdestä „Die Kommunistische Fraueninternationale“ № 2 seuraavan aineiston propagandisteja varten naisten keskuudessa:

Työtekevien naisten luku eri maissa.

Ei ole aivan tarkkaa tietoa siitä, miten paljon naisia on tällä hetkellä työssä eri maissa. Ensinnäkin sentähden että

useimmat tilastotiedot ovat vanhentuneita jokunen vuosi takaperin saatuja, toiseksi siksi että tilastot ovat eri laatuisia ja kolmanneksi siksi että ne ovat epäluotettavia. Seuraavassa tiedot 11 eri maasta.

M a a :	Vuosi	Ansiotyössä olevien naisten luku	Palkkatyössä ja toim. olev. luku:	Koko työllisistä naisista 0/0.	100 naisesta. On palkkat ja toim.
Neuvosto-Venäjä	1924	—	451,559	25,9%	—
Saksa	1907	9,492,881	5,000,000	40	20
Itävalta	1920	1,115,227	1,013,485	40,9	31,4
Tshekkoslovakia	1922	—	1,152,902	29,46	26
Englanti	1921	—	3,614,470	27	15
Ranska	1911	3,788,000	—	33	—
Belgia	1910	—	411,566	26,2	16
Sveitsi	1923	—	129,001	27	—
Yhdysvallat	1920	854,911	7,664,963	23	14
Japani	1922	—	1,620,000	52	4
Intia	1921	45,803,719	886,524	36	—

Tämän taulukon johdosta on huomautettavaa:

1. Neuvosto-Venäjältä on saatu ainoastaan teollisuudessa olevia naisia koskeva tilasto.—2. Prosenttiluvut Saksan palkkatyössä ja muissa ansiotyössä olevista naisista ovat Saksan virallisesta tilastosta, joka kaikesta huolimatta on epätarkka.—3. Itävallan palkkatöissä ja muissa ansiotyössä olevien naisten prosenttiluvuista oletetaan että ne eivät yleensä ole muuttuneet vv. 1920—1921.—4. Ranskan yleensä työssä olevien jne. naisten % luku on liian korkea. Siihen sisältyy nähtävästi avustavien sukulaistenkin luku.—5. Prosenttiluku yleensä naisten työssä olosta Sveitsissä on laskettu tehdastilastosta,

joka puolestaan on tilaston kerännyt ainoastaan sellaisista työmaista joissa, on enemmän kuin 5 naista työssä.—6. Luvut palkkatyöllisnaisien ja muissa töissä olevien naisten määrästä Yhdysvalloissa koskevat ainoastaan teollisuudessa olevia.—7. Tiedot palkkatyössä ja muissa töissä olevista Intiassa koskevat yksinomaan teollisuudessa olevaa työvoimaa. Palkkatyöllisten kokonaisluku ei ole varma.

Teollisuudessa olevien naisten luku Neuvosto-Venäjällä.

Tilasto 1 p:ltä tammik. 1924 antaa mahdollisuuden varmentaa luvut naisten osanotosta teollisuuteen 1923 ja 1924 Neuvosto-Venäjällä.

	1. tammik. 1923.	1. tammik. 1924.	Vähennystai lisäys kokonaisnaismäärä	Vähennys tai lis. %		
	kokonais- määrä	sadas- ta :	kokonais- määrä	sados- ta :		
Työllisnaisia:	414,823	29,5	423,168	27,5	+ 8,345	+ 2,0
Palkannauttijat	38,733	18,0	28,391	14,2	- 10,342	- 3,8
Yhteensä	453,556	28	451,559	25,9	- 1,997	- 2,1

1. S a k s a.

Teollisuudessa työtätekevien naisten luku on absoluuttisesti kohonnut 8,345:llä, mutta suhteellisesti laskenut 2 prosentilla. Palkkaa nauttivien naisten luku on laskenut sekä absoluuttisesti että prosenteissa (10,342 kokon. määrästä ja 3,8% luv.). Työtätekevien naisten luku on yhteensä vähentynyt 1997, prosenteissa 2,1.

Naisten palkkateri maissa ja eri teollisuuksissa.

Allaolevassa on ainoastaan osapuilleen annettu tietoja siitä minkälainen tahi

miten suuri oli palkkaero mies- ja nais-työntekijäin välillä eri maissa.

Vuoden 1923 lopulla ansaitsivat naiset noin 53—75 prosenttia miesten palkoista. Tällä hetkellä on ero suurempi. Niinpä esim. metallityössä olevat naiset ansaitsivat alkuvuodesta 1923 noin 75 pros. miesten palkoista, nyt ainoastaan 65 pros. Niinikään on kemiallisessa, graafillisessa, ja tekstiiliteollisuudessa ero naisten ja miesten palkkain välillä edelleen suurentunut.

Saksan ammatillisten sanomalehtien tilaston mukaan oli syyskuussa 1924 tuntipalkka seuraava:

(1 dollari = 4,30 Saksanmarkkaa).

	Naisten	Miesten
Metalliteollisuudessa (Chemnitz)	33 pf.	65 pf.
Kemiallisessa teollisuudessa	33,5	73
Jalkineiteollisuudessa	41	55
Paperiteollisuudessa (Dresden)	21	61
Pahvi- ja koteloteollisuudessa	34,5	55,5
Kirjapainoissa (aputyöläiset)	30,7	56,6
Tekstiiliteollisuus (kutojat)	32	51
Miesten pukimot (Berlin)	60	72
Kunnantyöläiset	40	58—69

Työläisperheen toimeentulominimi laskettiin («Rote Fahnen» laskema) tuona aikana 67 mk. viikossa. Kuten yllä ole-

vasta taulukosta näkyy ei yksikään työläinen, puhumattakaan työläisnaisista, ansainnut tuota minimiä.

2. I t ä v a l t a.

Täällä oli sodan aikana havaittavissa naisten ja miesten palkkain eron pienenemistä. Mutta tällä hetkellä on taaskin suuntana ammattityöläisten ja ammatittomien palkkaeron suurentaminen. Tilaston

mukaan 1 p:ltä heinäk. 1924 (Julaistu ammattikomissionin pää-äänenkannattajassa) maksettiin allamainitut viikkopalkat: (1 dollari oli 70,000 kr.) (Lisäksi on huomattava että vertaamme ainoastaan niitä naisten ja miesten palkkoja, jotka maksetaan samanlaat. työstä).

V i i k k o p a l k k a.

Vaatetusteollisuudessa	Itsenäiset työntekijättäret 253,776 — 350,976	Miesräätit 582,600
Nahkateollisuudessa	Naistikkaaja (nootlaaja) 171,840	Ammattityöl. (22 v. täyttän.) 401,280—477,600
Sairashuonepalvelijat	Naiset 47,513 — 51,765	Miehet 57,288 — 66,589

Nelihenkenen työläisperheen toimeentulo-minimi nousi tammikuussa 831,028 kruunuun viikossa. Kesäkuusta ovat pal-

kat korkeintaan 10% nousseet. Voimme sanoa että naisten palkat nousevat tuskin kolmannekseen toimeentulominimistä.

3. T s h e k k o s l o v a k i a .

Tilaston mukaan 8:stä Pragin metalliteollisuuden suurliikkeestä, ansaitsivat

1892	70 prosenttia
1907	71
1913	51
1920	58
1921	54
1922	54

naistyöläiset seuraavasti prosenteissa miesten palkoista:

Naisten ja miesten palkkain ero näyttää tässä tapauksessa olevan suuremmassa.

Tekstiiliteollisuudessa ansaitsevat ammattitaitoiset kutojat saman palkan kuin miehetkin, edellytettynä, että heillä on

kolmen vuoden käytäntö; ammattitaidot. tomat työntekijättäret saavat vähemmän.

Ammattitarkastuksen selostuksensa mukaan vuodelta 1920 (myöhemmät tiedot valitettavasti puuttuvat) maksettiin seuraavat palkat:

tshekkiläisissä kruunuissa:

	naisille	miehille
Tiitehtaissa, päivältä	9 — 19	21 — 28
Lasitehtaissa, viikolta	78	94 — 200
Sokeritehtaissa, päivältä	10 — 13	10 — 19
Kemiallisissa tehtaissa, päiv.	16	16 — 28
Pukuteollisuudessa, viikolta	150	178 — 274

Kauppatyöläiset saivat v. 1921 seuraav. kuukausipalkkaa:

	Naiset	Miehet
Harjottelijat	300	300
Konttorityöläiset	500	500
Kirjanpitäjät	600	850
Myyjät	400	425
Myyjät 3 — 6 vuoden kokem.	600	850

4. S v e i t s i

Voimme ottaa ainoastaan palkkatilaston v:lta 1921, koska myöhemmältä ajalta ei ole mitään tilastollista yhteenvetoa:

Tuntipalkat sentimeissä = 1/100 frangia (1921 oli 1 dollari 5,50 frangia).

	Naiset	Miehet, aputyöl.
Tekstiiliteollisuudessa	83,9	104,0
Kelloteollisuudessa	100,0	108,3
Jalkineiteollisuudessa	85,6	111,3
Paperiteollisuudessa	79,5	120,0
Kirjapainoliikkeissä	85,5	127,0
Kemiallisessa teollisuudessa	79,3	134,5
Elintarve- ja naut. teollisuudessa	74,9	134,2
Metalli- ja koneteollisuudessa	86,8	131,0

Vuoden 1921 jälkeen on toimeenpantu tuntuva palkkain alennus. Naisten keski-

määräinen päiväpalkka nousee nykyään 6 — 7 frangiin.

5. R a n s k a .

Työläisnaisten palkoista Ranskassa ei meillä ole mitään kiinteää tilastoa Saamme

sentään kommunistisesta naisten lehdestä ja «Ouvrierestä» seuraavat tiedot:

Lasiteollisuudessa ansaitsivat miehet helmikuussa 1924 viikossa 100 — 200 fran

giin, naiset 90—120 frangiin. Ja tällöin tekivät naiset samaa työtä kuin miehet ja olivat samojen terveydelle vaarallisten olosuhteiden alaiset kuin miehetkin.

Jalkinete—ollisuudessa mm. olivat palkat kurjemmat: suurliikkeissä 60—70 frangia viikossa, pienliikkeissä sitävästoin enemmän: 100—120 frangia, Valloniassa

6. Ruotsi.

Ruotsissa on ero miesten ja naisten työn välillä viimeaikoina jonkun verran

Toimistoissa palvelevat:		Tehdastyöläiset:	
1919 naisten palkka	48 pros. miesten palkasta	51 pros. miestenp.	
1920	53	59	
1923	56	59	

Ammatilliset ja naisten järjestöt.

Miten paljon naisia on ammatillisesti järjestynyt, miten paljon ulkopuolella amm. järjestöjen?

Tähän kysymykseen voimme antaa

ansaitsivat miehiset kotiräätälit 360 kuukaudessa, naisista luokiteltuna neljään luokkaan, ansaitsivat parhaaseen luokkaan luokitellut ainoastaan 250 frangia kuukaudessa.

Sokeritehtaissa saivat miehet maaliskuussa 1921 2,75 frangia ja naiset 1,60 frangia tunnissa.

pienentynyt, kuten seuraavista luvuista näemme:

vastauksen ainoastaan muutamiin maihin nähden ja niistäkin ainoastaan arvioimalla:
100 työl. naisesta oli amm. järjestynyt v. 1923:

	Reform. järjestöihin	Kristillisiin järj.	100 miestyölkohden oli reformistisissa järjestöissä
Saksa	24	2	50
Itävalta	29	4	46
Tshekkoslovakia	8—9	7—8	—
Englanti	22	—	53
Yhdysvallat	5	—	11

Niinkuin näemme, on jopa teollisesti korkealle kehittyneissä maissa ammatillisesti järjestyneiden naisten luku vähäinen, niin absoluuttisesti, kuin verrattuna

järjestyneitten miesten lukumäärään. Seuraavista luvuista selviää tämä vieläkin paremmin:

	100 työläistä kohden oli naisia:	100 ammatillisesti järjestynyttä kohden (reform.) oli naisia:
Saksassa	40	20,9
Itävallassa	40,9	22,7
Tshekkoslovakiassa	29,46	14,3 (tshekkil. järj.). 27,3 (saksal. järj.).
Englannissa	27	15,07
Yhdysvalloissa	23	?

Minkä verran naisia on järjestynyt vallankumouksellisten järjestöjen kautta, emme valitettavasti voi sanoa, sillä siitä ei ole olemassa mitään luotettavaa tilastoa. Naisten luku tshekkiläisessä IAV. — liitossa (liittynyt Punaiseen Ammatilli-

seen Internationaleen) on 18,000 se on noin 10 prosenttia sanotun liiton jäsenluvusta. GGTU:ssa Ranskassa on naisten luku vähän yli 80,000, tarkempia tietoja siitä ei ole.

Naiset reformistisissa amm. liitoissa?

Amsterdamin ammatti-internationaalen tilaston mukaan oli:

M a a:	Naisjäsenten absoluuttinen luku:	100 amm. järjestön jäsenestä oli naisia:
Saksa 1923	1,201,390	20,9 pros.
Itävalta 1923	203,924	22,7 >
Tshekkoslovakia . . . 1923	100,000	14,3 > (ts.) 27,3 > (saks).
Englanti 1923	815,000	15,07 >
Tanska 1922	38,056	16,4 >
Ranska 1922	78,255	10,3 >
Italia 1922	39,793	9,9 >
Puola 1922	42,903	10,4 >
Ruotsi 1922	25,134	8,6 >
Sveitsi 1923	15,798	10 >
Jugoslavia 1922	14,110	21 >

Naisia kristillisissä järjestöissä?

Meillä on tiedot ainoastaan kolmesta maasta:

M a a:	Naisjäsenten absol. luku:	100 järjest. jäse- nestä oli naisia:
Saksa	100,000	38,0
Itävalta	49,627	38,7
Tshekkoslovakia. . . .	30,000	saksal. 57,6 tshekkil. 22,5

Työläisnaisten joukkoeroaminen reformistisista amm. järjestöistä

Ammatillisesti järjestyneiden naisten luku on kuluneena toimintavuonna huomattavasti laskenut, jopa laskenut enemmän kuin amm. järjestyneiden miesten luku seuraavissa maissa:

M a a:	Naisten kokonais- luku reformisti- sissa amm. järj.	Ammattilittojen jäsenistä oli naisia:
Saksa 1922	1,730,452	22,01 pros.
	1923	20,09 >
Englanti. 1922	868,000	15,47 >
	1923	15,07 >
Itävalta 1922	232,712	22,17 > pros.
	1923	22,74 > vähän nous.
Tshekkoslovakia . . . 1922	107,987	26,78 >
	1923	24,97 >

saksalaisissa liitoissa.

Viime vuonna on kommunistien voimakkaan propagandan johdosta ammattiliik-
keeseen liittymisen puolesta sekä naisten että miesten luku jonkun verran kohonnut.
Varmat numerot kuitenkin puuttuvat.

Missä liitoissa muodostavat naiset enemmistön?

S a k s a.

Saksassa olivat naiset enemmistönä seuraavissa liitoissa:

Liitto:	Kokonaisluku.	100 jäsenestä oli naisia:
Pukutyöläiset	88,986	62,7
Kirjansitojat	63,877	72,6
Kuorolaulajat	2,339	58,6
Graafilliset aputyö	30,097	67,3
Hattutyöntekijät	19,164	71,1
Turkkurityönt.	7,028	63,6
Tupakkatyöl.	84,765	80,7

I t ä v a l t a.

Liitto:	Amm. liitoissa naisjäseniä.	Amm. liitoissa miesjäseniä.
Lakiasiaain. toim. palv.	1,037	261
Kirjansitomoissa	3,340	1,395
Hotellipalvelijoita	11,642	11,505
Hattutyöntekijöitä	2,999	1,410
Pahvit	1,089	221
Sairaspalvelusk	2,244	290
Kivipainajat. ym.	1,905	1,826
Portinvartijat ja talonm.	8,320	6,690
Rääätälit	7,320	3,659
Tekstiilityönt	11,924	2,909

T s h e k k o s l o v a k i a.

Tshekkiläisissä liitoissa:

Liitto:	Naisia amm. liitoissa:	Naisia pros. amm. liitoissa.
Tekstiiliteollisuus	16,318	54,16
Tupakkatyöl.	4,228	89,42
Graf. aputyöl.	1,683	71,61
Kirjansitojat	1,209	56,23

Saksalaisissa liitoissa:

Tupakkatyöl.	3,830	87,—
Tekstiilityöl.	30,707	70,—

E n g l a n t i.

Liitto.	Amm. liitoissa naisjäseniä.	Amm. liitoissa miesjäsen
Puuvillateollisuus.	275,292	148,757
Villateollisuus.	53,341	39,865
Pellava- ja hamppukehrääm	33,505	12,799
Sukankutojia	21,554	6,496
Muun työntekijöistä tekstiiliteollisuudessa	20,303	11,926
Rääätälejä	56,932	37,470

Ammatillisesti järjestyneiden naisten luku Neuvostoliitossa.

	1 p. Toukokuuta 1924.		1 p. Syysk. 1924.	
	Työssä ole- vain luku.	100 järj. naisia.	Työssä ole- vain luku.	100 järj. naisia.
Maatyöläisiä	39,939	13,5	46,437	14,3
Paperityöläisiä	7,130	24,9	7,572	25,3
Vuorityöläisiä	26,873	9,3	48,332	13,7
Puutyöläisiä	15,588	12,2	16,114	12,3
Nahkityöläisiä	12,453	13,3	12,619	13,1
Metallityöläisiä	68,831	12,8	69,801	12,7
Kirjapainotyöläisiä	19,288	23,6	19,869	23,5
Elintarvetyöläisiä.	55,018	20,1	57,361	20,9
Sokerityöläisiä	5,916	10,1	9,435	14,9
Rakennustyöläisiä	12,074	5,8	14,179	5,2
Tekstiilityöläisiä	268,346	53,6	271,847	53,0
Kemiantyöl.	45,303	28,0	45,123	27,8
Pukutyöläisiä.	33,652	29,4	34,987	60,2
Yhteensä	570,472	23,6	607,239	23,5
Laivaväki	9,850	7,1	8,858	6,6
Rautatieläiset.	73,110	10,4	72,137	10,4
Kuljetustyöläiset	12,985	9,0	13,445	8,8
Posti, telegr. ja telef. työläiset	29,645	28,9	28,286	28,5
Yhteensä	125,590	11,5	122,726	11,4
Terveystenhoito	204,641	59,8	208,623	59,7
Taidetyönt	24,747	34,2	23,666	34,0
Kansanvalistustyönt	297,232	56,6	300,447	56,2
Palkannauttijoita.	135,463	18,9	136,391	18,4
Yhteensä	662,233	40,0	659,127	38,9
Yhteiskunnallisia työnt.	30,337	17,4	31,024	17,4
Yhteensä	61,851	69,8	68,384	71,6
Yhteensä	92,188	35,0	99,408	36,3
Kaikkiaan.	1,490,422	26,1	1,544,937	25,9

Suurlakko v. 1905 Suomessa.

(Jatk. n:roon 11).

Punasena lankana Suomen työväen, niin järjestyneen kuin järjestymättömänkin liikehtimisissä, toiminnassa näinä työväenliikkeen alkuvuosina aina 1890-luvulta asti vuoden 1907 tienoille saakka kulki voimakas proletarisen vallankumouksellisuuden henki. Ja tämä ilmeni kaikissa niissä kolmessa pääkohdassa, jotka yhteisesti muodostavat varman pohjan vallankumouksellisen työväenpuolueen rakentumiselle. Ensinnäkin, se on ilmenyt työväen suhteessa kotimaiseen porvaristoon, sen puolueisiin ja niiden pyrkimyksiin, toimintaan. Tässä suhteessa vanha proletarinen henki on tänä päivänäkin vielä niin voimakas sosialidemokratistenkin työläisten keskuudessa, että noskelaisjohtajat eivät ole uskaltaneet muodollisesti yhdistää puoluettaan porvaripuolueiden liittoon, muodostaa julkisesti niiden kanssa vaaliliittoja tai hallituskoomuksia, vaikka tosiasiallisesti taistelevat niiden kanssa samassa rintamassa vallankumouksellista työväenliikettä vastaan. Toiseksi, se on ilmennyt — joka kerta kun siihen on ollut otollinen tilaisuus ja sen omassa keskuudessa ei ole pantu sulkua tielle — pyrkimyksenä kumoukselliseen luokkataisteluun, niin sen taloudellisella kuin valtiollisellakin alalla luokkavihollisia vastaan. Lakot, korpilakoista järjestettyihin joukkolakkoihin asti joukkokokoukset, mahtavat mielenosoituskulkeet uhkavaatimuksineen ja varoituksineen herroille, että «yhdestoista hetki on lyönyt», kaikki nämä ja monet muut tällaiset ulkoparlamentaariset liikkeet olivat Suomen työväelle sitä innoittavia ja sen suosimia taistelutapoja. Se ei niitä peljännyt, vaan hyvinkin usein ilmaisi tunteensa, että taistelulla ja väkivoimalla on vapaus ostettava. «Ovet auki, tai ne murretaan», lausuttiin ja laulettiin näihin aikoihin aivan tosimeleessä. Ja kolmanneksi, tietoisuus siitä, että niin taistelussa kotimaista porvaristoa kuin tsaarihallitustakin vastaan, lopullisesti se ratkeaa vain aseellisen vallankumouksen

kautta, ja että tämä on jo lähivuosina kynnyksellä, ei suinkaan ollut vieras sekään Suomen työväen etujoukoille. Päinvastoin: Muodossa tai toisessa monet aavistivat sen tulevan ja tietoisimmat pitivät välttämättömänä sen varalta valmistautua.

Seuraavassa tyydyn vain lyhyesti mainitsemaan joitakin tyyppisimmistä tapauksista edellisen todistamiseksi. Herrojen Wright ja kumppanien Helsingin työväenyhdistyksestä ulosoksentaminen. Asevelvollisuuslakot ja «mellakka» Senatin torilla (1902), bobrikofflaispoliisien vaino, joihin kaikkiin aktiiviset työläiset ottivat osaa. Aseiden maahan tuonti ja levittäminen sekä Venäjällekin kuljetaminen, joissa myös Helsingin, Viipurin, Oulun, Turun ym. paikkojen työläisiä ja sos. dem. puolueen jäseniä oli runsaasti mukana. Salaisen kirjallisuuden, lehtien, (venäläistenkin) painattaminen, kuljetaminen ja levittäminen. Yhteistoiminta venäläisten vallankumouksellisten, esserrien ja bolshevikienkin kanssa, joka varsinkin Wiipurissa ja Helsingissä, mutta muuallakin, oli verrattain vilkasta, erittäinkin venäläisten toverien harjoittamassa sotilasagitatsioonityössä. Aktiivinen vastarinnan puolue «Karjalan mahti» ja «Voimaliitto» näkivät riveissään pelkäämättömiä ja kaikkiin vaaroihin valmiina lukuisasti työläisiä. Mainitakseni kymmenistä ja taas kymmenistä nimistä edes yhden palautan vain työmies Kalle Prokopen nimen muistiimme, että Suomen porvariston ihannoiman Eugen Schaumannin nimi ei sentään painaisi varjoon Suomen työläis-taistelujain muistoa. Ja kun kerran tuli terroristisista teoista tämä mainittua, olkoon merkitty muistiin suomalaisten työmiesten vallankumouksellisen energian — vaikka ei marxilaisen tietoisuuden — osotuksena, että näinä vuosina toimeenpannuissa useissa dynamiitti-, ase-, pankki- y. m. pakkolouputuksissa Suomen työläiset varsinaisen raskaimman ja vaarallisimman työn suo-

rittivat. kuka sitten olikin ne suunnitelut, paitsi Venäjän valtiopankin haarakonttorin puhistusta Helsingissä, jonka suorittivat lättiläiset, mutta suomalaisten työläisten avustamina. Näiden tekojen kannustimista ja tarkoituksenmukaisuudesta olisi kyllä yhtä ja toista sanottavaa, mutta se ei nyt kuulu tähän asiaan, mainitsen nekin nim. vain osoittaakseni sitä voimakasta pyrkimystä vallankumoukselliseen toimintaan, joka silloin Suomen työväessä eli ja saattoi näin kuohua yli läitainkin. Äänioikeustaistelun suuret mielenosoituskokoukset on myös uudelleen mainittava. Että ne eivät säätyalon edessä johtaneet Helsingin «Verisunnuntaihin» johtui vain siitä, että Venäjän hallituksen edustajat Suomessa eivät olleet valmistuneet siihen, siten kuin ent. suuriruhtinas, Leningradin työläisten pyöveli Vladimir oli täällä siihen varustautunut.

Mutta loistavin ja samassa pätevin todistus Suomen työväen vallankumouksellisesta mielialasta tällä Suomen työväenliikkeen punasella alkukaudella oli 1905 suurlakko. Mielestäni me liian paljon olemme kiinnittäneet huomiotamme siihen, että se meni niin mallikelpoisen järjestyneesti ja rauhallisesti ohi, että koko maassa ei «verisiä» yhteentörmäyksiä sen aikana tapahtunut kuin yksi ainoa, nim. erään santarmin tappo jossakin Haapavedellä päin. Rauhallisesti se tosin meni, mutta pää-asia on, että siinä Suomen työväki teki paljon sellaista joka on monin kerroin tärkeämpi asia. Itse lakon alkaminen, yhtyminen Venäjän työläisten jättiläistaisteluun, oli vallankumouksellinen teko, vaikka se tapahtuikin porvariston myötäväikutuksella, vaikka se olikin Venäjän suurlakkolaineen «luonnollista» vyörymistä yli Suomenkin. On muistettava, että se oli Suomen työväki sittenkin kun lakkosi, herrathan eivät tehtaita, rautateitä j. n. e. käynnissä pidä. Työväki se oli joka silloin julistuksissaan lausui, «kaikki pyörät seisoo, kun vahva käsi tahtoo», eivätkä herrat. Työväki myös lakon johdon käsiinsä otti ja käsissensä piti. Työväki nousi tekonsa kautta maan todelliseksi hallitukseksi ja otti edesvastuun niskoilleen sen suhteen, mitä sit-

ten tulee ja tulla voi. Ja väärin on ajatella, että Suomen työväki olisi ollut niin hurskaan yksinkertaista, että se ei olisi tiennyt tai aavistanut lakon voivan manata esille kasakat ja ennen kaikkea juuri sen kimppuun. Päinvastoin: Juuri se seikka, että työväki heti alusta alkaen tarttui rautaisin kourin lakon johtoon kiinni, että se ylläpiti sellaista mallikelpoista järjestystä maassa, jota siinä ennen ei oltu nähty ei kuultu, paraiten osoittaa että se tiesi mihin sellainen teko kuin yleislakko voi mitä helpommin johtaa. Tärkeätä tässä yhteydessä on vielä kiinnittää huomiota niihin erikoisiin toimenpiteisiin, jotka edellisen lisäksi osoittavat, että Suomen työväki silloin kulki vallankumouksen tietä. Karl Marx «Parisin Kommunin» kulkua kuvatessaan, kiinnitti kansainvälisen työväen huomion juuri sen vallankumouksellisiin peruspiirteisiin. Löytyykö niitä tai samanlaisia ollenkaan Suomen 1905 suurlakosta? Löytyy! Lakko lakkaa olemasta pelkkä lakko, kun työväki valtaa poliisiasemat, riisuu ne aseista ja passittaa tiehensä, kun se vangitsee santarmit ja tekee niille samoin, kun se valtaa rautatien asemat, telefontalokeskukset, kun se ajaa maan hallituksen (senaatin, kenraalikuvernöörin, kuvernöörit jne.) minkä minnekkin, tai vangitsee ne, kun se panee poliisin tilalle oman järjestyskaartinsa, kun se virkamieskoneiston sasemasta omaan komiteansa ja järjestöjensä kautta ryhtyy johtamaan elintarpeiden jakelua, liikennettä (mitä sitä on), koko elämää, kun sen «suurlakkokomitea» on se joka määrää ja jonka kanssa porvariston ja entisten vallanpitäjään täytyi neuvotella kuin itsenäisen hallituksen kanssa konsanaan. Ja lopuksi kun se järjestää itselleen oman armeijansa—Suomessa punakaartin—asekourassa vakiinnuttaakseen, mitä oli jo vallannut, ase kourassa viedäkseen voittonsa loppuun tai puolustaakseen itseään, jos luokkaviihollisensa kesken kaiken hyökkäisi sen kimppuun. Kaikki tämä, jos mikään, on jo vallankumouksellista sen sanan täydessä bolshevistisessä merkityksessä, sitä ei voi kukaan kieltää, eikä sitä, että työväki silloin kulki vallankumouksen tietä. Että se ei johtanut sil-

loin aseelliseen taisteluun, ei johtunut työväen muka puuttuvasta vallankumouksellisuudesta, vaan siitä, että tsarihallitus nopeasti myöntyi melkein kaikkiin vaatimuksiin, että Venäjällä vallankumouksen hyökyaalto hetkeksi lasi ja että tätä tilannetta kiiruhtivat Suomen porvarit käyttämään hyväkseen «kasakkain keihäiden takaa ja suojassa» kaapatun vallan käsiinsä.

Mainitsin punakaartin perustamisesta. Mikä se oli ja mihin se valmistautui? Se syntyi työväen järjestysmahtina, mutta tarkoitti enemmän kuin vaan järjestyskaartia. Ei järjestyksen ylläpitämiseksi tarvita monituhatlukuista armeijaa. Punakaarti oli armeija. Se ei paraati tai muista sellaisista syistä ollut jaettu sotilasmallisesti pataljoonin, komppanioidin, platooniin. Se ei vain leikkiä varten harjoitellut rivistöliikkeitä y. m. Huvien vuoksi siihen eivät olleet päälliköiksi ja sotilaisiksi ryhtyneet entisen Suomen armeijan aliupseerit ja sotilaat. Ja mikäli sillä oli aseita vähäsen, ei niitä näön vuoksi oltu esille haettu. Punakaarti valmistautui Helsingissä ja muuallakin tositoimeen. Heikkoa se oli vielä se valmistautuminen, mutta jos olisi tarvis tullut se olisi ollut valmis siihen mitä varten se järjestettiin—taisteluun: Kun Moskovassa joulukuun kapinassa 1905 vain verannollisesti pienet työläispartiot saivat, ottaa vastaan taistelun koko pääkuorman tsarihallituksen rykmenttejä vastaan olisi yksin Helsingissä marraskuulla 1905 ollut 3,000—4,000 punakaartilaisista valmiina heittäytymään sellaisen taistelun kärkeen, jos se olisi puhjennut. Ja apua olisi saatu kautta maan. Sitä oli ja sitä merkitsi silloin punakaarti Suomessa.

Ja tämän kirjoittaja joutui hyvin läheltä seuraamaan useata sellaista hetkeä, jolloin näytti että «nyt se laukeaa!» Tuntui useasti, että oli vain hiuskarvan varassa, että aseellinen taistelu ei puhjennut. Punasen leijonalipun nostaminen senatin katolle oli antaa aiheen Obelenskille ja kenraali Saltzalle ryhtyä aseelliseen toimintaan. Kun Tuusulasta venäläinen tykistö saapui Helsinkiin, silloin toisen kerran oli vaaka heilahtaa miekan puolelle eräiden aktivistien (ehkä myös

punakaartilaisien) aikoessa lähteä särkeeseen Vantaan joen siltaa ja estämään tykistöä Helsinkiin pääsemästä. Kun kenraali Saltza kasakkalahettiensä kautta ryhtyi Helsinkiä sisältä vakoilemaan, olivat taas asiat miekan terällä. Kun hän kolmantena lakkoyönä (muistaakseni) oli suunnitellut Kampin kasarmin joukoilla yllättäen vallata rautatie- ja poliisiaseaman, josta kuitenkin luopui, kiitivät kapteeni Kockin lähetit punakaartin osastosta toiseen ja koko yön kello viiteen asti aamulla odotettiin jännityksellä valkeneeko enää se päivä rauhallisena. Mutta Obolenski ja Saltza eivät olleet tilanteen herroja, eivät olleet asiastaan varmoja. Kuvaavaa sille nim. on, että hän—Saltza ja muutkin venäläiset upseerit pyysivät saada kuljettaa perheensä Katajanokalle ja Viaporiin, jopa venäläiset joukko-osastotkin sinne; heillä kun oli santarmien lioittelemain raporttien perusteella sellainen luulo, että Suomessa on vähintään 30,000 asetettua miestä valmiina taisteluun ja hävittämään kaikki venäläiset. Muitakin tällaisia, heitä aisoissa pitäviä luuloja heillä silloin lienee ollut, ja niitä vielä villit huhut suurensivat.

Mutta vaarassa oli myös kysymys laukeaako vai ei Suomen porvareidenkin toiminta aseelliseksi yhteentörmäykseksi. Senaatin torilla sattuneen punakaartin ja Theslefin lahtarikaartin välinen yhteentörmäys on yleensä jo tunnettu, niin että siitä ei sen enempää. Silloin olivat Obolenski ja Saltza jo Slava-laivalla ja turvallisisissa asemissa, ja Suomen lahtariherrat pelasivat niiden kanuunoiden takaa vaarallista leikkiä. Yritys kahakan synnyttämiseksi oli puhdas provokatsiooniteko, joka olisi johtanut Slavan kanuunat paukkumaan Helsingin työväenkortteleita kohti. Mutta jo lakon alussa oli Suomen herroilla mielessä yritys, jossa aseetkin olisivat joutuneet puhumaan. Heillä oli aikomus vangita Obolenski kenraalikuvernöörin talostaan ja sitä varten oli järjestetty erikoinen joukko-osasto, joka sai tehtäväkseen ryhtyä taisteluun Obolenskin vartiiona olevaa kasakkasotniaa vastaan. Obolenski livisti kuitenkin tiensä sitä ennen, se on kyllin ajoissa, ja kasakat saivat rauhassa ve-

äytyä kasarmeihinsa. Suurlakon lopussa, kun manifesti jo oli herroilla käsissään, aikoivat he myös toimeenpanna tempun, joka olisi johtanut aseelliseen taisteluun. Vastoin työväen suurlakkokomiteaa päättivät herrat, että lakko on lopetettava, ja saadakseen sen loppumaan aikoivat panna Hufvudstadsbladetin kirjapainon käyntiin, painattaakseen julituksensa, manifestin y. m. Ja kirjapainoa suojelemaan työväestöä vastaan piti komennettaman erikoinen aseistettu joukko. Sen päällikkö ja useat sen jäsenet (jotka eivät kuuluneet Theslefin lahtarikaartiin) kuitenkin jyrkästi kieltäytyivät siitä kunniaista, se on nostamasta aseita työläisiä vastaan, ja niin se herrain homma raukesi siihen. Lisäksi sai kapteeni Kock heti tietää herrain puuhan ja lienee hän varottanut heitä lähtemästä leikkiin, jota punakaarti ei ainakaan kesken jätä, kerran siihen pakotetuksi tultuaan.

Mitä Suomen muihin paikkakuntiin tulee, uskon, vaikka minulla ei siitä ole persoonakohtaisia tietoja, että kaikkialla missä venäläistä sotaväkeä oli majoitettu, lienee tilanne ollut kerrotussa suhteessa suunnilleen samanlainen, lakon heilahtaminen aseelliseksi taisteluksi useinkin vain hiuskarvan varassa, ja samoin, minusta tuntuu, vaikka varmoja tietoja minulla ei ole, lienee muuallakin maassa punakaarti ollut uhkaamassa vaara joutua yhteentörmäykseen porvarien «järjestys» kaartiin kanssa, varsinkin lakon lopussa. 1905:n suurlakolle onkin lopullisesti ominaista tältä kohdalta, että työväki—sen punakaarti joutui sekä porvaristoa että venäläistä sotilasvaltaa vastaan ja olisi joutunut aseellisessa taistelussa näkemään vastassaan Suomen porvarit kasakkain kanssa rinnan. Silloin ei Suomen porvaristo olisi sanakaan hiiskunut venäläisen sotaväen maasta pois viemisestä, vaan olisi vaatinut sitä vielä lisää Pietarista. Tämä ei ole mitään mielikuvittelua, vaan esim. Helsingin tilanteeseen nähden— kuten edellisestä selviää, se oli jo melkein näin toteutumaisillaan.

Suurlakko päättyi, mutta työväki jäi tyytymättömäksi, punakaarti jäi jällelle ja alkoi nyt rivejään laajentaa. Työväki

tunsi ja odotti uuden taistelun tulevan, sen mieliala oli reipas—hyökkäämään valmistautuvan, ei tappion kärsineen ja alas lyödyn, sillä siksi ei työväki itseään suinkaan tuntenut. Koko kevään ja kesän 1906 vain kohosi työväen keskuudessa mieliala. Se veljeili nyt joukkoina venäläisten sotilaiden kanssa, alkoi tietoisesti yhdistää nousuajatuksensa Venäjällä odotettavissa olevaan uuteen taisteluun, nyt kansan ja sotaväen kapinaan. Helsingissä pidettiin mahtavia joukkokoukousia, joissa Duuman edustajia kuunteli venäläisen merisotilaan, tykkimiehen, jalkaväen sotilaan rinnalla suomalainen, työmies ja työläisnainen Sankat olivat veljien joukot, rohkeat vallankumoukseen lietsovat puhujien sanat ja innostunut, aseelliseen taisteluun valmis oli joukkojen mieliala.

Viaporin kapina sitten osoitti, että kaikki tämä ei ollut vain hetkellistä mielialan kuohuntaa, vaan joukkojen todellista valmiutta lähteä avoimeen taisteluun tsaarihallituksen voimia vastaan. Kautta maan oli työväki valmis omalta osaltaan siihen yhtymään. Suomen työväki, varsinkin sen punakaarti oli nyt todella valmis yhtymään aseelliseen vallankumoukseen. Aseita ei ollut paljonkaan, mutta innostus, päättäväisyys oli sitä suurempi.

Mitä kaikesta edellisestä selviää Suomen työväen mielialasta ja pyrkimyksistä näinä vuosina, ei missään tapauksessa ole ymmärrettävä niin että se olisi perustunut selvään ja tietoiseen marxilaiseen vakaumukseen, mitä laajoihin joukkoihin tulee. Myös on itsestään selvää, että samaan aikaan työväenkin keskuudessa piili tälle vallankumoukselliselle mielialalle vastakkaisia käsityksiä ja pyrkimyksiä. Niitä oli esim. Suomen valtiollisen autonomian ja sata vuotta kestäneen rauhallisen kehityksen synnyttämä, maan porvariston laajoihin joukkoihinkin levittämä laillisuus-, lojalisuus-, perustuslailisuus-, kansallisuushenki. Mainittuna aikana (1900—1906) varsinkin työväen keskuudessa tämä vuosisatainen «opetus» alkoi kuitenkin pitkin linjaa murtua. Suurlakon jälkeen ja varsinkin sitten kun yksikamarinen eduskunta alkoi toimintansa, se uudelleen toipuu edellisten vuosien ko-

lauksista ja aatteellisessa suhteessa tulee yhdeksi vankimmaksi tukipohjaksi. Jolle parlamentaarinen reformismi sitten nojautuu vallatessaan joukkojen kannatuksen. Sosialidemokratia parlamentarisella tiellään joutuu sitten yhä enemmän jatkamaan sitä laillisuus-, perustuslaillisuus-, kansallisuusideologian työväenjoukkoihinkin edelleen juurruttamista, jolle koko edellisen vuosisadan porvarillinen kehitys oli rakentanut otollisen maaperän.

Mitä sitten työväenliikkeen johtoon näinä punaisina vuosina tulee, niin siinäkin oli, niin sen työläisjäsenten, kuin näinä aikoina työväenliikkeeseen yhtyneiden nuorten intellektualien keskuudessa huomattava ryhmä, joka kulki kumoushenkisen työväen kanssa yhtä jalkaa, usein sen etupäässä. Puoluejohdossa ja sitä lähellä sekä alueellakin oli useita «rasvanahkaisia» työläisjohtajia, jotka avoimin silmin ja tietoisesti toimivat vallankumouksellisella linjalla, vaikuttaen joukossa sen henkeen. Oli myös jo vastakkaisenkin suunnan miehiä, varsinkin käsi-työläis-ammattilaisten riveistä, ja niiden vaikutus puoluejohdossa sekä joissakin maaseutukaupungeissa, kuten Turussa. Tampereella y. m. ei suinkaan ollut vähiäinen.

Mitä työväenliikkeeseen yhtyneisiin intellektualeihin tulee, oli Suomen työväki näinä vuosina niihin nähden vaatimuksissaan erittäin jyrkkä. Sellaiset ilmeiset porvarilliset reformistit kuin Helenius-Sepälät, Mikkolat; se muitta mutkitta hylkäsi. Toiset, jotka eivät kuulleet «ajan ääntä», se jätti vetämättä riveihinsä työhön, ja ne tippuivat itse pian pois. Parhaat se hyväksyi joukkoonsa ja pani työhön, antoi luottamustehtäviä. Näistä se ryhmä, joka sitten «Sos. dem. Aikakauslehden» ympärille muodosti puolueen nousuvan teoreettisen johdon näinä «Sturm und Drang» (kiihkoisen nousun) vuosina, oli vallankumouksellisessa mielialassaan ja pyrkimyksissään työväen parhaimmiston tasalla.

Suurlakossa, sen jälkeen, Viaporin kapinan aikoina ja vielä senkin jälkeen noin v. 1907 asti se tietoisesti edisti työväen vallankumouksellisia pyrkimyksiä,

koettipa ohi virallisen puoluejohdon saada Suomessa maanalaisen puolueuetyön järjestyksi, saada sille poliittinen selvä ohjelma ja johtokin. Kirjotuksillaan «Sos. dem. Aikakauslehdessä» tämän ryhmän jäsenet silloin suuresti edistivät vallankumouksellisen sosialismin perusteiden selvittämistä joukoille, osoittaen teorian alalla tietä oikeaan suuntaan. Tov. Sirola mainitsee Leninin heistä silloin lausuneen, että he eivät olleet tosi-sosialidemokrateja ja selittää Leninin suussa sen tarkoittaneen silloin, että he olivat kommunisteja. Tov. Sirolan selostus on sentään vahvasti liioiteltu, sillä Lenin ei silloin tietenkään ole heistä tarkoittanut sanoa, kuin sen mikä oli totta, että he olivat oikean tien alussa, olivat kulkemassa oikeaan suuntaan.

Kuvaavana lisäpiirteenä olkoon vielä mainittu, että näinä vuosina työväen riveihin liittyneet runoilijatkin sepittivät «Spörtacus», «Auringon lapset» j. n. e. vallankumoukselliset runonsa, Osottaen siten hekin osaltaan, mikä oli tämän ajan «suuri henki».

Kaikesta edellisestä selviää, että Suomessa oli riittävästi maaperää ja otolliset ainekset niin joukoissa kuin johtajissakin vv. 1905—1906 työväen vallankumouksellisen puolueen rakentamiseksi. Miksi sitä sittenkään ei syntynyt? Miksi sitä ei rakennettu, vaan mainitsemani «Sos. dem. Aikakauslehden» ympärille kerääntynyt ryhmäkin hylkäsi aloitteensa? Syyt ja tekijät siihen ovat monet. Tyydyn ne tässä vain luettelemaan:

1. Mainitsemani Suomen kansan historiallinen kehityspohja.

2. Valtiollinen autonomia.

3. Marraskuun manifestin myöntämä yleinen, yhtäläinen j. n. e. äänioikeus, yksikamarinen eduskunta, sana-, kokoon-tumis- ja yhdistymisvapaus sekä hallituksen sallima laillinen työväen järjestötoiminta.

4. Edellisen perusteella kiihkeä eduskunnallinen toiminta, johon erikoisesti yllyttivät verrattain helposti saavutetut loistavat vaalivoitot. Työväen ammatillisen, osuustoiminnallisen ja valtiollisen järjestystoiminnan tavattoman voimakas, nopea ja

esteetön kasvaminen. Kaikessa tässä työväen eturivin miesten oppoaminen käytännöllisen järjestö- j. n. e. toiminnan tehtäviin.

5. Taantumus Venäjällä ja Suomen työväen liikkeen eristyminen venäläisten toverien vaikutuksesta. Skandinaviaan ja Saksaan lähestyminen. Toiselta puolen Kautskyn ja toiselta puolen Bernsteininkin (Suomen revisionistit) mukaan orienteerautuminen. Niiden teosten kääntäminen. Lenin, Plechanov y. m. jäävät nyt Suomen työväelle vuoteen 1917 asti tuntemattomiksi.

6. Sen ryhmän kokemuksellinen heikkous ja nuoruus työväen liikkeessä (useat n. k. marraskuun sosialisteja), seka poliittinen kykenemättömyys joka johdossa edusti pyrkimystä vallankumouksellisen puolueen rakentamiseksi (maanalaisinkin). Otettuaan vv. 1905—1906 askeleen eteenpäin, se seuraavina vuosina sitten otti kaksi, kolme askelta taaksepäin, meni virran mukana sen sijaan että olisi yrittänyt uida vasten virtaa.

Suomen työväenliike joutui 1905—1906 jälkeen tienhaaraan. Se oli ottanut valtavan askeleen eteenpäin oikeaan suuntaan. Tältä oikealta, bolshevistiselta tieltä se nyt perääntyi ja painui parlamentarisen sosialidemokratian tielle, ottaen askeleen toisensa jälkeen taaksepäin. Että sen tälle taantumukselle on löydettävissä selitettävät syynsä, ei muuta tätä tosiasiaa eikä saa estää sitä arvostelemasta. Ei ollut Suomessa vastavirran uijia. Ne jotka 1905—1906 vallankumouksellisen nousun aikana osottivat oikeata pyrkimystä, eivät kestäneet kun kumousaalto laski.

Sellainen piirre on selvää opportunistia ja työväenliikkeen johtajissa niiden turmiollisimpia ominaisuuksia. Ja auttamaton opportunisti olisi se, joka sitä pyrkisi kaunistamaan tai puolustamaan. Hän sellaisella menettelyllä vain auttaisi sen säilymistä, sen edelleenkin vaikutusta.

Leo Laukki.

Sisältö:

	Siv.
Aalto W. — Haiseva sosialidemokratia	125
Antikainen Toivo — Tallinnan kapinan vuosipäivänä	497
Davessuunnitelma	342
Dekabristien kapinan satavuotispäivänä	504
Eriksson K. — Suomen lahtarit luokkasodassa	344
» Luokkasodan muistoja	346
Evä K. M. — Wallankumouksen aika Inkerissä	21
» Lenin ja talonpoikaisto	49
» Suomen lahtari rostoretkestään Karjalaan	91
» Helmikuun vallankumous	97
» Taloudellinen rakennetyö ja Valistuksen nousu Inkerissä	220
» Faschistien salainen toiminta	334
» Lokakuun vallankumous ja talonpoikaisto	403
Fisher Ruth — Kominternin laajennetun Toim. p. K:n kokous	202
Forsten V. — Piirteitä Wienan-Karjalan oloista ennen ja nyt	257
Castev A. — Sanoja voimakkaampi	445
Cylling E. — Neuvosto-Karjala	7
» Työväen vakuutus Neuvosto-Karjalassa	103
Heinäkuun päivät	241
√ Järvinen H. — Suurlakko 1905 — 1917 Loviisassa	499
Järvisalo Hilma — Puolue ja neuvostotyö työläis- ja talonpoikaisten keskuudessa Karjalassa	117
Järvisalo J. E. — W.K.P. Karjalan aluejärjestö V yleiskarjalaisen puoluekonferenssin edellä	44
Järvisalo J. E. — Osuustoimintaliikkeen kehityksestä Karjalassa	160
Kaksi Leninin kirjettä	18
Kasvot kylää kohti	79
Kansalaissodista	286
Kamenjev L. B. — Saavutuksemme, vaikeutemme ja mahdollisuutemme	352, 431
Karppanen Y. — Pakinaa korkeimman hermotoiminnan tutkimusten saavutuksista	129
Karppanen Y. — Korkeamman hermotoiminnan materialisista peruslöimöistä	228
Katsaus poliittisiin tapahtumiin viime kuukausilta	134
Keskuskomitean päätös tov. Trotskin asiassa	81

Kirje pohjalaiselta talonpojalta	349
Kohonen Jalo—Suomalaiset korkeakouluissa Leningradissa	128
Kolme vakuutusta uusittava	73
Kommuunin muisto	100
Kominternin puolueiden bolshevisoiminen	149
Komintern ja Saksan kommunistinen puolue	372
Kommunistisesta Internationaalesta	231
Komu A.—Toveri Leninin saapuminen ulkomailta	147
Neuvostovaltojen liiton perustuslaki	289
Kahdeksan vuotta sitten	401
Vuosi 1905	449
Kotiranta Jalmar.—Kymmenen päivää tov. John Reedin elämästä	277
Kuinka voitaisiin turmella työväen ja talonpoikain liitto?	25
Kuinka työväkeä pidettiin pimeässä	270
Kuusinen O. V.—Epäonnistunut esitys «Saksan lokakuusta»	66, 111
Kominternin puolueiden bolshevisoimisesta	317
Lahtarisosialidemokratia	119
Lainio Martti.—Naftan merkitys ilmailussa	57
Lattunen W.—Kansainvaivastodasta	418
V Laukki Leo.—Suurlakko v. 1905 Suomessa	491, 538
Nousevan proletariaatin diktatuuri ja luhistuvan proletariaa- tin diktatuuri	513
Lehen T.—Hampurin kapina	205
Lehtinen J. K.—Tshervontsi, proletarisen kumouksen kultatukaatti	60
Leninin vaiko Trotskin linja	4
Leninin opetuksia	46
Letonmäki Lauri.—Toteutumaton haaveko vain?	27
Talonpoikaiskumous ja Neuvostovalta	108
Locarno	486
Lukijalle	1
Malm Hanna.—Työläisnaisten toiminnasta Suomessa	322
Manner K.—Luokkataistelutilanteesta Suomessa	52
Marx- ja Engels—tutkimusten alalta	92
M-re A.—Työläis-talonpoikaisen Tarkastuksen Kansankomisariaatti	461
Marokko ja Shanghai	241
Marokko ja Välimeren hegemonia	395
Marxilaisuuden lipun alla	190
Mitä varten saksalaiset tulivat Suomeen	191
Mäki Jaakko.—Asutustoiminta Neuvosto-Karjalassa	468
Mäkelä Santeri.—Wallankumous	6
Taistelijoille	324
Naiset yhteiskunnallisessa taloudessa	531
Nuorteva A.—Neuvostoelämän juurtuminen maaseudulla	157
Ojanen W.—Työn tuottavaisuuden kohottaminen	55
Kauppa maaseudulla	161
Kahdeksan vuotta vallankumouksen taloutta	317
Paasonen Pekka.—Kommunistinen lastenliike	178
Porvarit ja sos. dem. Työväen Urheiluliiton kimpussa	188
Pietarinen K.—V. 1918 luokkasota numeroissa	186
Poliittisia Katsauksia	179, 237, 282, 438
Puolueen työskentelystä maaseutuköyhälistön keskuudessa	473

